

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS KÜRTÖLT,
ÉS NAGY SZÓZATOK LŐNEK A MENNYBEN...”

HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

- Feltételhez köti-e Isten népe közötti jelenlétét?

REFORMÁCIÓ 500.

- Gondolatok a lutheri reformációról

IDŐSZERŰ GONDOLATOK

- Szolgálunk vagy szórakoztatunk?
- A tíz szűz példázata Ellen White írásainak tükrében
- Milyen gondolatokat ébresztenek bennünk a szemünk előtt formálódó idők jelei?
- A könyvevangélista-munkáról

Az elmúlt hónapokban bizonyára többen tartottak vagy látogattak országszerte előadásokat, filmvetítéseket a reformáció 500. évfordulója kapcsán. Azonban mi a reformációról nemcsak mint egyháztörténeti eseményről emlékeztünk meg az elmúlt évtizedekben, hanem közösségünk gyakori, már-már elkoptatott „hívószavai” is voltak ezek: „reformáció, megújulás”. Kívülről, szinte „betéve” ismerhetjük már a következő sorokat:

„A Szentlélek vezetése által kísért megújulásra és reformációra van szükség. A megújulás és a reformáció két különböző dolog. A megújulás a lelki élet megelevenedését, az értelem és a szív erőinek megélnéülését, azaz a lelki halálból való feltámadást jelenti. A reformáció mögött pedig újjászerveződés, elgondolások és tanítások, valamint szokások és tettek megváltozása áll...” (Ellen G. White: *Szemelvények*, I. köt., 121. o.)

Igen, ha valamit sokszor és sokáig emlegetnek, de mégsem válik valósággá, erejéből, életszerűségéből, hitelességéből veszíthet. Mára már egyre kevesebben emlékezhetnek az 1985-ös veszprémi, hit általi megigazulásról szóló konferencia igei felfedezéseire, és az ebből született lelki megújulásra... (én ez idő tájt ismerkedtem az akkor még illegalitásban működő közösségünkkel). Majd mintha ezeknek az igazságoknak a gyümölcse csak a '90-es évek elején kezdett volna beérni az evangelizációs, főiskolai előadások, bózsvai táborok során. Sajnos pár év eltelte után lelki hanyatlás következett, de mintha a 2000-es évek közepétől újra felcsillant volna egy halvány reménysugár a megújulásra. Aztán a közelmúlt földrengésszerű megrázkódtatása majdhogynem „föld alá temette” közösségünket. A lelki, fizikai „sokkból” sokan még máig sem tértek teljesen magukhoz...

Ezek után van-e még bennünk lelki erő, hit, bátorság a folytatáshoz? Képesek leszünk-e nemcsak „ajkunkra venni” a megújulás és a reformáció „jelszavait”, hanem új, valódi, hiteles tartalommal megtölteni azokat? Az idők jeleit látva a reformáció ezután már nem maradhat pusztán előadásaink „témája”, és továbbra is csak egy szép közösségi „hívószó”...

Azért nem kevés reményre ad okot, hogy egyre többen ismerjük fel: „Bennünket már tényleg csak egy valódi megújulás és reformáció menthet meg.” Így igaz. Hiszen a fenti idézet sorai előtt ez áll: „Isten lelki ébredésre és reformációra szólítja népét. Ha ez nem jön el, akkor a langymelegek még visszataszítóbbak lesznek az Úr számára, mígnem megszűnik gyermekeinek tekinteni őket.” (Uo.) Ettől óvjon mindannyiunkat az Úr!

Ennek jegyében ajánljuk kedves figyelmetekbe legújabb lap-számunkat is.

Soós Attila

Az Ige mellett

- Gondolatok Dániel könyvéből 2

Hit általi megigazulás

- Feltételhez köti-e Isten népe közötti jelenlétét? 6

A Bizonyágtételeket olvasva

- A tíz szűz példázata Ellen White írásainak tükrében. – Tíz kérdés önvizsgálatra 11

Időszerű gondolatok

- Charles H. Spurgeon: Szolgálunk vagy szórakoztatunk? 17

Reformáció 500.

- Gondolatok a lutheri reformációról 18

Az idők jelei

- Szembetűnő idők jelei a közelmúltban. – Milyen gondolatokat ébresztenek mindezek? 22

Tallózó

- Legyünk közös állásponton 26

Tapasztalatok

- Isten megmentette a fiamat... 28
- Hogyan lettem Biblia-tanár? 29
- Könyvevangélista-munka kórházakban, szakrendelőknél, szanatóriumokban 31

Belső használatra szánt kiadvány.
A fenntartásra adományokat köszönettel
elfogadunk az alábbi számlaszámon:

VAJDASÁGÉRT ALAPÍTVÁNY
10402623-50526554-86651004.

Szerkesztők: Reisinger János,
Vankó Zsuzsa, Buda Júlia.

Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu;
e-mail: kurtszo@kurtszo.hu.

További számok igényelhetők az alábbi
telefonszámon: **06-30/619-5901**;
elektronikusan a fenti e-mail címen.

ÜZENETEK DÁNIEL KÖNYVÉBŐL

„Aki Dániel könyvét nem ismeri, a kereszténység és a világ történelmét nem ismeri” – hangoztatta Isaac Newton a 18. században, aki Dániel és Jelenések könyvéről könyvnyi magyarázatot hagyott maga után. Már Josephus Flavius megjegyezte, hogy az ószövetségi próféták között a zsidók különös becsben tartják Dánielt, mert nemcsak jövőbeli eseményeket jövendölt meg, hanem azok bekövetkezésének pontos idejét is. Valóban, Dániel könyvében idői próféciaik találhatók 2300, 1335, 1290, 1260 és 490 évről, ezek közül az 1260 évről szólót Jelenések könyve ötször is visszaidézi.

Sokan úgy gondolják, Dániel könyve jelképeinek sokasága miatt nehezen érthető, erre azonban rácsófol Jézus Krisztus visszahivatkozása, aki a világtörténelem utolsó négy rövid szakaszáról szóló nagy apokaliptikus beszédében egyszerűen így hivatkozott az ószövetségi prófétára: „Aki olvassa, értse meg!” (Mt 24,15)

Jézus Krisztus továbbá Dániel könyvéből kölcsönözte az „Isten országa” és az „Emberfia” kifejezéseket is. Egyik legrövidebb példázatában, a kösziklára esés példázatában Dániel könyve 2. fejezetét vette alapul (Mt 21,42–44).

5. FEJEZET ■ A nabukodonozori birodalom egyre alább hanyatlott. Mikor az egyik uralkodó, Nabonid idegen ország meghódítására távozott el, hatalmát megosztotta Belsazárral, aki következetesen csak másodiknak mondhatta magát az országban, ezért ajánlhatta fel e történet szerint Dániel prófétának a harmadik helyet a birodalom vezetésében. Az utóbbi évszázadokban sokáig kétségbe vonták e fejezet hitelességét, amikor azonban az 1920-as években Nabonid léte fény derült, a Bibliát támadó érvelések is elcsitulnak.

E fejezet az Újbabiloni Birodalom legvégső napjait írja le. A költséges építkezések és tivornyázásokba merült főrangú réteg azért volt elbizakodott, mert az Eufrátesz folyóra épült főváros az idegen hatalmak előtt meghódíthatatlannak tűnt. Ezért hívott össze nagy lakomát Belsazár király ezer főembernek, akik előtt maga is mértéktelen ivászatba merült. A borozás közben előhozatta a Nabukodonozor által Jeruzsálemből Babilóniába hurcolt templomi edényeket, hogy abból igyanak a meghívottak, valamint a király feleségei és ágyasai. Miközben lerészegedtek, dicsérték a különböző anyagokból készített bálványistenségeket.

Mialatt mulatoztak, a király palotájának meszelt falán egy kézfej tűnt fel a gyertyatartóval szemben, és írni kezdett. A szokatlan jelenséget látva a király megrémült, és varázslói után kiáltott. A rejtélyes szavak értelmét tudakolta tőlük, amelyeket a kézírás a falon hagyott. Mindent megígért a megfejtőnek, még azt is, hogy mint harmadik parancsolhat az országban. A király bölcsei azonban ezúttal sem tudták a szavak értelmét megfejteni a királynak. Hatalmas zavarodottság lett úrrá a főembereken. A zűrzavart a királyasszony oldotta fel, amikor Belsazár elé idézte, hogy itt él közöttük egy Dánielnek, babiloni nyelven Baltazárnak nevezett héber férfiú, akiben „tudomány, értelem, álmoknak magyarázata és titkok megjelentése található”. Ekkor elküldtek Dánielért, és neki is mindent felajánlva tudakolták a szavak értelmét.

Dániel visszautasította az ajándékokat, mindazonáltal az írást elolvasta, majd az értelmét a király elé tárta. Bizonyosságot tett Nabukodonozorról, az ő országglásáról és jelleméről. Felidézte hét évig való megháborodását is, mivel nem ismerte el Isten teremtő és gondviselő hatalmát. Szembesítette Belsazárt mint leszámazottját, hogy ő, noha mindezeket tudta, nem alázta meg a szívét. Istennel való gőgös szembefordulását a templomi edények megszenteltségétlenítésével tetézte. Ezért jelent meg számára ez az írás: Mene, Mene, Tekel, Ufarszin! Ezek a szavak röviden azt jelentették, hogy Isten számba vette országglásának idejét, és véget vet annak, mivel

„megméretett a mérlegen, és híjával találtatott”. Azt is tartalmazta még a jövendölés, hogy a babilóniaiak birodalma elosztatott, és átadatott a médeknek és a perzsáknak. Belsazárnak el kellett ismernie e szavak igazságát. Dánielt az ország harmadik emberévé tette, és mindezt közhírré is tétette.

Ugyanakkor néhány óra múlva, még ezen az éjszakán a médek és a perzsák kardcsapás nélkül vették be az addig bevehetetlennek mondott fővárost. Ennek hátterét Hérodotosztól, a nagy görög történetírótól ismerhetjük: Círusz (vagy más néven Nagy Kürosz) katonáival csatornát ásatott, és elterelte az Eufrátesz vizét. Az ellenséges haderők száraz lábbal mászták meg a királyi palota falait, és az Újbabiloni Birodalomnak egy éjszaka leforgása alatt vége lett. A méd Dáriusz vette át az irányítást, akit később Círusz váltott fel.

Dániel könyvében még egy történeti fejezet található, mely az idős próféta tapasztalatát írja le az újdonsült hatalom kezdeti idejében. Eddig a babiloni időszak tapasztalatait örökölte meg, a 2. fejezetben egy profetikus álmot is közölve. A Dániel könyve 7–12. fejezete közötti részek azonban már csak próféciaikat fognak tartalmazni. Dániel úgy állította össze könyvét, hogy az egyértelmű és világosan áttekinthető legyen. Hitbeli tapasztalataikat vette előre, és az azok közben kapott jövendöléseket helyezte el könyvének második felében. Így az egész prófétai irat két nagy részre oszlik: az 1–6. és a 7–12. fejezetre. A megpróbáltatásokból is kitetszik, hogy a többi prófétához képest jóval nagyobb nehézségek és támadások érték Dánielt, aki ezek között is megállva lett méltó arra, hogy az emberiség egész sorság kinyilatkoztató vázlatpróféciaik megörökítője lehessen.

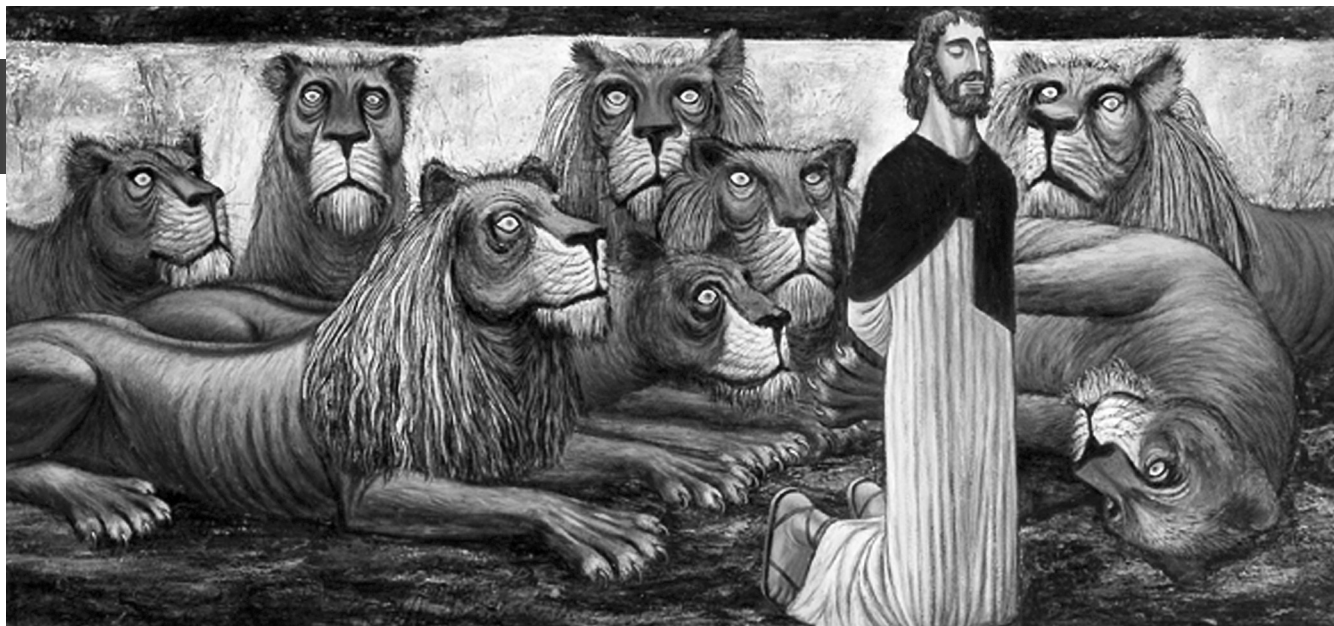
Leírásai egyszerűen, de hitelesen vezetnek be bennünket az ókori babiloni világbirodalom hétköznapjaiba, és uralmi központjának életébe. Fel tárják az elbizakodottságot és gőgöt, amelyet a pénz, a kincs és a hatalom alapozott meg azok tudatában, akik túlléptek az emberi mértékeken, és gyakran kivetkőztek emberiségükéből is. Rámutatnak az alattvalók szolgálalkúságára, amelyről az ez után következő 6. fejezetnek még bőségesen lesz monda-

nivalója. Nem kendőzik el a művészetek, különösen a zeneművészet részvételét abban, ahogy emberek meghunyászkodásához, talpnyalásához segítséget nyújtanak. A harmadik fejezetben talált kijelentéshez hasonló Jelenések könyve 18. fejezetében olvashatunk, amikor az emberek lelkeiért folytatott manipulációs harcban a „hárfásoknak és muzsikásoknak, síposoknak és trombitásoknak szavára” történik utalás (Jel 18,22).

6. FEJEZET ■ Dániel próféta, aki túlélte Babilónia bukását, az új hatalom, a médek és perzsák államszövetsége idején is tisztséget kapott. Nem is akármilyet: Dáriusz király után a három igazgató egyikévé nevezték ki, akinek a többi tisztartók számadással tartoztak. Hamarosan kiderült, hogy Dánielben rendkívüli lélek lakozik, úgyhogy a király őt szándékozott megtenni a hatalmas birodalom második emberének. Ez felszította a többi vezető irigységét. Minduntalan okot kerestek Dániel ellen, de nem találtak, mert hűséges volt, semmi fogatkozás vagy vétek nem találtatott benne.

Mivel személyében nem tudták megvádolni, okot kerestek a vallásában. A választott nép, a zsidók hite és vallása valóban különbözött a többi népétől. A zsidók személyes Istenben hittek, aki kinyilatkoztatta önmagát, törvényeket és történelmi tapasztalatokat adott nekik. Ezeket a Bibliában őrizték. Amikor a Dániellel ellenséges vezetők tanácsot tartottak, végül azt eszelték ki, hogy ráveszik a királyt egy rendelet kiadására, amely szerint harminc napig sem istentől, sem embertől semmit nem lehet kérni a médek királyán kívül. Aki ezt megszegi, az oroszlánok vermébe kell vetni.

Ez a képtelen rendelet egyedül Dániel próféta ellen irányult, akiről mindenki tudta, hogy napjában háromszor imádkozik, méghozzá nyitott ablak előtt, Jeruzsálem felé fordulva. A rendelet hatályba lépése után alig várták az időt, hogy imádkozása közben a prófétára rontsanak, és mint bűnöst, a király elé cibálják. A médek és perzsák vissza nem vonható törvénye szerint Dáriusznak el kellett ítélnie megbízható és hűséges emberét. Formálisan ugyanis meg-

szegte az újdonsült törvényt. A királyt ugyan bánat gyötörte, igyekezett is megszabadítani őt, de minden kísérlete hiábavalónak bizonyult. A gonosz és aljas alattvaló vezetők végül is rábírták, hogy a prófétát az oroszlánok vermébe vettessék. A király még utána is szólt, mintegy kérlelve, hogy Istene szabadítsa meg őt. A király álmatlanul töltötte az éjszakát, zenével sem szórakoztatta magát, kerülte őt az álom.

Mikor hajnalban felkelt, azonnal az oroszlánok verméhez sietett. Eltávolította a lepecsételt követ, és lekiáltott a prófétának, aki csodák csodájára életben maradt, mert elmondása szerint Isten elbocsátotta az ő angyalát, aki bezárta az oroszlánok száját, és így nem árthattak neki, mivel ártatlannak találtatott, és semmi vétket nem követett el a király ellen. Erre a király előhozatta a férfiakat, akik e koholt váddal a prófétát az oroszlánok vermébe vették, és őket dobatta le a vérengző állatok közé, akik rögtön rájuk is rontottak, és minden csontjukat összezúzták.

Ezután a király rendeletet adott ki, mint egykor Nabukodonozor, „*az élő Isten és az ő soha meg nem romló országa*” dicséretével. Elismerte tehát, hogy ezt a nyilvánvaló csodát csak a mennybéli Isten volt képes megcselekedni.

A Biblia szerint Isten többször is tanújelét adta annak, hogy törvényei felfüggesztése nélkül képes olyan eseményeket előidézni, amelyek az emberek szemében csodának látszanak. Ha nem tudjuk is minden természetfölötti beavatkozásnak a nyitját, azt azonban el kell ismernünk, hogy ha valóban létezik Isten, ilyenekre szükségképpen képesnek kell lennie. Egy 20. századi, magát ateistának valló köl-

tő mondta: „Azért, mert csak Miskolcig jutottam el, még nem vonom kétségbe Kassa létezését.”

Isten azonban nem csodákkal akar a hitre elvezetni, sokkal inkább fordítva áll a dolog: az éledző, megerősödő hitre válaszol olykor csodákkal. Az Ószövetségben találunk olyan csodákat, melyeket Isten tett közvetlenül, de olyanokat is, amelyeket prófétái, főleg Mózes, Illés és Elizeus által hajtott végre. Jézus Krisztus földi szolgálata során sok csodát tett, betegeket gyógyított, halottakat támasztott fel, de tudnunk kell, hogy egyrészt egyiket sem a maga erejéből végezte, hanem a mennyből kapott erőt és hatalmat azokhoz, másrészt pedig csodái sosem voltak öncélúak – mielőtt megtette volna őket, általában elismerte: „*A te hited megtartott téged*”, „*nagy a te hited*” stb. Az *apostolok cselekedetei* szerint a tanítványok is Jézushoz hasonló csodákra voltak képesek hitük és a Szentlélektől kapott mennyei segítség által. Jézus azt ígérte követőinek, hogy az ő csodáinál kiterjedtebb csodákat is megtesznek majd (Jn 14,12). Krisztus szerint „*azért tévelyegtek, mert nem ismeritek az írásokat, sem Istennek hatalmát*” (Mk 12,24).

Dániel könyvének első, történeti része azzal zárul le, hogy a próféta a médeket felváltó perzsák idején is a királyi udvarban maradt, egészen Círusz idejéig.

7. FEJEZET ■ Még Belsazárnak, az utolsó babiloni uralkodónak az idejében, de mintegy ötven évvel a Nabukodonozornak adott álom után Isten profetikus álommal kereste fel Dániel prófétát is. Az előzővel párhuzamosan futott ez az álom, de sokkal

részletesebb volt. Amit egy babiloni uralkodónak mondott, azt jóval mélyebben és új tartalmakkal telítve jelenthette ki neki az Isten. A próféta háborgó tengert látott maga előtt, melyre a négy égtáj felől szélviharok fújtak. A Biblia kötött jelképhasználata szerint a tenger a népek, nemzetek jelképe (Jel 17,15), a szélviharok a történelmi vészeket (a háborúkat, viszályokat, ellenségeskedéseket) jelenítik meg. A viharzó tengerből ezután vadállatok emelkedtek ki. Nem értékes nemesfémekkel, hanem vadállatokkal jelképezte Isten a történelem egymás után következő világbirodalmait. Ami a király álmában az arany fej, az Dánielében a sasszárnyakkal előrerohanó oroszán, amelynek azonban a szárnyak kitépésével megfogyatkozik az ereje, és emberi szív adatik neki. Vagyis Nabukodonozor halála után követői méltatlanok lesznek hozzá, és elkótyavetyélik majd birodalmát.

Ami ott az ezüst váll és karok, az itt az egyik oldaláról a másikra forduló medve, tökéletesen megjelenítve azt a történelmi mozzanatot, hogy a médek után a perzsák veszik át a következő, második világbirodalom kormányzását. A medve szájában levő három borda a Méd-perzsa Birodalom három hódítási területét jelképezi (Babilon, Egyiptom, Lydia). A közben hallott szó („*egyél sok húst!*”) a perzsák több mint egy évszázadig tartó mértéktelen hódításaira utal, amellyel Görögországot kívánták bekebelezni. Ami az előbbi bronz vagy réz, az itt a párdúc, amely gyorsaságával a Nagy Sándor-i Görögországot jelképezi, a négy fej pedig a halála utáni hellenista utódállamokat. Ami ott a vas lábszárak és a tíz lábujj, az itt a semmi máshoz nem hasonlítható fenevad és a homlokából kinövő tíz szarv – a Római Birodalomnak és az európai nemzetállamoknak a jelképe.

Új elem viszont az álomban a tíz szarv közül kinövő kis szarv, amely úgy készít utat magának, hogy három más szarvat kiöklél felnövekedése során, a későbbi azonosítás szerint „*három királyt fog megaláznai*”. A kis szarvban okos szemeket és nagyokat szóló száját vett észre Dániel. Továbbá azt, hogy falt, zúzott ez a vadállat, és a maradékot lábaival széttaposta. A későbbi azonosítás a fenevad erejét a kis szarvra átru-

házva mutatja, és a próféta kérésére különböző újabb ismertetőjegyeket sorakoztat fel.

Miközben azonban e negyedik vadállat ténykedését szemlélte a próféta, mennyei látomás is szeme elé tárult. Még folyt a földi történelemben a hatalmi versengések ádáz tusája, miközben a mennyben ítélők ültek le, könyvek nyitattak meg, és az Örökkévaló Isten trónjához az Emberfiát vezették. Ő kap jogot az ítélettelre, és annak földi végrehajtására. A látomásból egyértelműen kiderül, hogy még zajlik a földi történelem, de közben a mennyben már elkezdődik az ítélet, hogy a másodszor földünkön megjelenő Megváltó az addig élt igazakat feltámaszthassa (1Pt 4,17), majd egyesíthesse mindazokkal, akik élve érik meg eljövételét, és így egy örök életet elnyerő emberiség állhasson elő.

Dánielt nagyon megdöbbenette ez az álom, társainak is elmondta, és mindent pontosan megőrzött emlékezetében. Kívánva kívánt azonban többet megtudni a három világbirodalom után következő negyedikről, melyet a későbbi, Biblián kívüli képzőművészeti ábrázolások hol elefántnak, hol orrszarvúnak, hol pedig krokodilnak mutattak be. A Biblia azonban semmi máshoz nem hasonlítható erőnek szemlélteti, amely mintegy összegzi az előtte szereplő elnyomó gépezetek eszközeit, és az erre visszatekintő *Apokalipszis* meghatározásával „*a sárkány adta az ő erejét annak, és az ő királyi székét és nagy hatalmat*” (Jel 13,2). Egy mennyei lény ezután messzemenően felvilágosította a prófétát a negyedik állatról, és főleg a kis szarvról, melynek ténykedése Dánielből a legnagyobb megdöbbenést váltotta ki.

E kis szarv sokat szól majd a Felséges ellen (helyett), a Messiáshoz ragaszkodókat üldözni fogja, miközben a bibliai törvényeket megváltoztatni véli, és teljhatalma egy évig, két évig, fél évig (azaz három és fél évig, tehát 1260 napig) fog tartani, ami a prófétai időmeghatározás szerint 1260 évnek felel meg (lásd Ezék 4,6). Csak Jézus közbelépése dönti meg hatalmát. Ő – mint a nabukodonozori álomban a hegyről leszakadó kő – örökkévaló országot hoz el, mely soha meg nem romlik, és soha el nem múlik.

Reisinger János

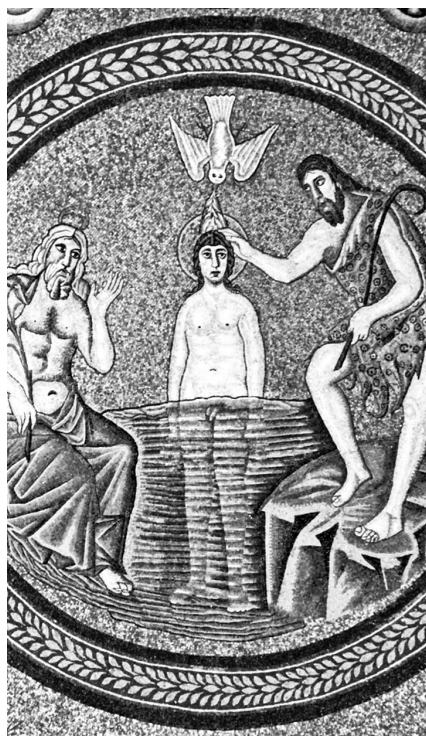
FELTÉTELHEZ KÖTI-E ISTEN NÉPE KÖZÖTTI JELENLÉTÉT?

Minden hívő ember életében vannak olyan pillanatok, amikor a következőket fogalmazza meg magában: *Nem csak néha-néha akarom tapasztalni Isten jelenlétét az életemben, hanem folyamatos kapcsolatot akarok Vele.* Amikor ez megfogalmazódik, más kérdések is felmerülnek: *Hogyan lehetséges ez? Isten, aki feltétel nélkül szeret bennünket, feltételekhez kötné azt, hogy közöttünk lakhasson?* Jogos kérdések ezek. Egy hívő ember pedig mi mást tenne, mint hogy a Bibliában keresi erre a válaszokat.

Mit jelent Istennel együtt járni?

Mindenekelőtt erre a kérdésre kell választ adnunk. Ha elfogadjuk, hogy az Istennel való kapcsolatban mindig Isten a kezdeményező (erről szól az elveszett drachma és az elveszett juh példázata is), akkor röviden így válaszolhatunk: Istennel együtt járni azt jelenti, hogy válaszolok az Ő keresésére, hívására, és beengedem az életembe, hogy Ő irányítsa azt. Eleinte ez csak pillanatokra

valósul meg, mert bűnös természetünk idegenkedik Isten jelenlététől. Azonban minél inkább megismerjük Őt, annál inkább vágyunk a vele való folyamatos együttlétre. Ennek a folyamatnak a szövetségkötés (a keresztség) nem a vége, ahogy azt sokan gondolják, hanem éppen a kezdete. Egy ilyen szövetségben értelemszerűen mindkét fél kötelezettségeket vállal, hogy az együttműködés zavartalan lehessen. Az is törvényszerű, hogy ha valamilyen oknál fogva fel-

Jézus megkeresztelése (Ravennai mozaik, 5. század)

bomlik ez a szövetség, a két fél nem járhat tovább közös úton. A kérdés pedig innentől kezdve az, hogyan bomolhat fel a szövetség Isten és ember között? Felbomolhat-e egyáltalán?

Felbonthatja-e Isten népével kötött szövetségét?

A zsidó nép nagyon hamar megszegte az Istennel a Sínai-hegyen kötött szövetséget. Az alig-hogy érvénybe lépett, Izrael népe máris egy aranyból öntött borjút kezdett imádni az élő Isten helyett. Kevesen tudnak róla, és sokan nem is akarnak szóba állni azzal a gondolattal, hogy Isten mindenkor elvetheti az ő népét, felbonthatja velük a szövetséget, ahogy az ennél a jelenetnél is történt. Így tanúskodik erről az Ige: *„Szólt pedig az Úr Mózesnek: Eredj, menj alá; mert megromlott a te néped, a melyet kihoztál Egyiptom földéből.”* (1Móz 32,7) Isten itt nem saját népének, hanem Mózes népének, a *„te népednek”* nevezi a zsidókat. Rögtön ezután pedig kifejezi Mózesnek, hogy el akarja őket pusztítani, Mózes utódaiban viszont nagy néppé akarja tenni. Már ennek a jelenetnek figyelmeztetnie kell bennünket arra, hogy ne ringassuk magunkat hamis biztonságérzetbe. Azért, mert névlegesen tagjai vagyunk bármilyen egyháznak, ez még nem jelent automatikus belépőt a Mennyországba! Távolságot legyen tőlünk azonban az is, hogy Istent olyan színben tüntessük fel, hogy Ő kizárólag egy szí-

gorú fél ebben a szövetségben, aki alig várja, hogy az ember ne teljesítse a feltételeket, s így felbontassa a szövetséget. Miközben tény, hogy vannak Istennek felénk kívánalmai, hogy együtt járhasunk vele, addig Ő ezek mindegyikét elénk is tárja. Sőt, az erőt is megadja ahhoz, hogy betölthessük azokat. Figyeljük meg, ki a cselekvő fél a törvény betöltésében, amiképp arról az egyik legszebb ószövetségi igeszakasz tanúskodik: *„És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolatomban járjatok, és az én törvényeimet megőrizzitek és betöltsétek.”* (Ezék 36,26–27) Isten egyszerre igazságos, mivel törvényének kívánalmait nem érvényteleníti az emberre nézve, de ugyanakkor kegyelmes is, mivel Ő végzi el a törvény betöltését bennünk, ami számunkra lehetetlen volna.

Egy népszerűtlen gondolat

Térjünk vissza a törvényadás utáni jelenetekhez. A szövetség felbomlása után Mózes könyörögni kezd a népért, és közbenjáró imája meghallgatásra talál. Mielőtt Isten újra megerősítette volna a zsidókkal a szövetséget, azáltal, hogy ismét a kőtáblákra írta a Tízparancsolatot, Mózes bizonyosságra vágyó lelkéből a következő szavak szakadtak fel: *„Mert miről ismerhetjük meg, hogy én és a*

te néped kedvet találtunk előtted? Nem arról, ha velünk jársz? Így vagyunk megkülönböztetve, én és a te néped minden néptől, amely e földnek színén van.” (2Móz 33,16) Egy nagyon fontos dolgot érthetünk meg Mózes kérdéséből. Van olyan, hogy nem találunk kedvet Isten előtt! Ez népszerűtlen gondolat a mai keresztény világban. Az emberek egyik legfőbb törekvése, hogy Istent a saját képükre formálják. Olyan istent akarnak maguknak alkotni, amelyik megfelel elgondolásaiknak és vágyaiknak. Ennek érdekében a kegyelmet túlhangsúlyozzák, hogy ne kelljen megváltozniuk. *„Krisztus kegyelme olyan nagy, hogy engem a bűneimmel együtt üdvözít. Benne szabad vagyok mindenre. Nem kell megváltoznom. Úgy vagyok elfogadható, ahogy vagyok”* – har-

sogják sokan hangosan, némelyek pedig csak csendben, magukban gondolkoznak így. Így állít ki igazolást korunk kereszténysége a bűnre, miközben nem akar tudomást venni a mai keresztény ember arról, hogy Isten feltételekhez szabta, hogy népének tagjaival valódi, folyamatos kapcsolatban lehessen. Mielőtt a Szentírás biztos tanúságtételét megvizsgálánk, melyek ezek a kívánalmak, le kell rántanunk a leplet Sátán egy nagy hazugságáról, amellyel sokakat próbál elhitetni, nem kis sikerrel.

A hamis biztonságérzet veszélye

Nyíltan vagy kimondatlanul, de legtöbbször szívünk a mélyén – tartozunk bármely egyházhoz – ott lappang egy gondolat: *„Jó he-*

Jó Pásztor (római katakomba falfestménye, 3. század)

lyen vagyok, mert itt van Isten igazi egyháza.” Vajon az egyháztagságunk önmagában elégséges ahhoz, hogy Isten jelenléte folyamatos legyen az életünkben? Ha így gondolkodunk, nem esünk-e ugyanabba a hibába, amibe a zsidók estek? Az Isten népéhez tartozásnak vajon a tagság lenne az igazi jele, és ha tagok vagyunk, megnyugodhatunk? Sehol nem támasztja alá ezt a Szentírás. Sőt, a Biblia óvva int attól, hogy ebbe a hamis biztonságérzetbe ringassuk magunkat! Istennek ugyan mindig is volt, és mindig is lesz népe, de az ehhez való tartozásnak egészen más feltételei vannak, mint ahogyan arról keresztények tömegei gondolkoznak. Ne feledjük Jézus intő szavait, amely éppen ezt a jelenséget kívánja leleplezni: „Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram! Uram! Nem a te nevedben profétáltunk-e, és nem a te nevedben úztünk-e ördögöket, és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást tesztek majd nekik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.” (Mt 7, 22–23)

Egy korunknak szóló profétai figyelmeztetés

Jézus imént idézett szavai is eleget mondhatnak annak belátásához, hogy nem elegendő Isten nevére hivatkozni vagy nevében nagy dolgokat, jó cselekedeteket végrehajtani. Sokan lesznek ugyanis, akik ebben a meggyőződésben veszítik el az örök életüket. Jeremiás proféta világít rá talán a legélesebben arra, hogy mikor valósulhat meg igazi kapcsolat, igazi együtt járás Isten és az ő népe között. „Az a beszéd, amelyet az Úr szólt Jeremiásnak,

mondván: Állj az Úr házában ajtajába, és kiáltsd ott e beszédet, és mondd: Halljátok az Úr beszédét mind, ti Júdabeliek, akik bementek ezeken az ajtókon, hogy imádjátok az Urat! Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Jobbítsátok meg a ti útjaitokat és cselekedeteiteket, és veletek lakozom e helyen! Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez!

Mert csak ha valóban megjobbitjátok a ti útjaitokat és cselekedeteiteket; ha igazán ítélték az ember között és felebarátja között; ha jövevényt, árvát és özvegyet meg nem nyomorgattok, és ezen a helyen ártatlan vért ki nem ontotok, és idegen istenek után sem jártok a magatok veszedelmére: Akkor lakozom veletek ezen a helyen, a földön, amelyet a ti atyáitoknak adtam, öröktől fogva mindörökké.” (Jer 7,1–7)

Jeremiás üzenete nem csak az akkori zsidóságnak szólt. Könyve egy hatalmas, ún. kettős prófécia, amelynek felhívásai különösen érvényesek korunkra nézve is. Ennek fényében figyeljük meg először is, hogy kihez intézi beszédét itt Isten a prófétán keresztül. A 2. versben azt olvassuk, hogy Jeremiásnak „az Úr házában ajtajába” kellett állnia, s ott szólani a néphez. Vagyis az Istent ismerő, gyülekezetbe járó emberekhez szól a felhívás. Még világosabbá válik ez, amikor ezt mondja az Írás: „Halljátok az Úr beszédét mind, ti Júdabeliek, akik bementek ezeken az ajtókon, hogy imádjátok az Urat!” Egyértelmű tehát, hogy minden kor hívőihez intézi szavait a Jóisten. Az is sokatmondó momentum, hogy Jeremiásnak nem bent a templomban kell átadnia az üzenetet, hanem az ajtóban. Mintha ezt üzenné nekünk ezzel: Mielőtt belépsz

Michelangelo: Jeremiás proféta (Sixtus-kápolna, freskó, 1508–1512)

az Isten házába, gondold meg, hogyan teszed azt, kivel fogsz ott találkozni! Mi mennyire vesszük eszünkbe ezt? Vagy csak megszokásból tesszük? Vagy azért megyünk gyülekezetbe, hogy jól érezzük magunkat? Netán abban reménykedünk mi is, ha minden istentiszteletre elmegyünk, akkor már jó helyen vagyunk?

Ezután jön Isten fő üzenete. Az egyetlen feltétele annak, hogy Istennel járassunk az, ha megjobbitjuk útjainkat és cselekedeteinket. Erre nemsokára visszatérünk, mert az 5. versben Jeremiás kifejti, hogy mit is jelent ez valójában. A 4. versben viszont azt jelenti ki, hogy ezzel szemben mi volt a fő tévhit a zsidók körében, és mi ma is a legnagyobb téveszme ezzel kapcsolatban. „Ne bízzatok hazug beszédekben, mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez!” Ma is ettől a hazugságtól hangos a keresztény világ. Mintha pusztán a keresztény jelző üdvözítő erővel bírna. Mintha pusztán az, hogy az egyház nevében szerepel a keresztény jelző vagy az Isten neve, ez már biztosítéka lenne az örök életünknek.

Nem új keletű gondolkodásmódról van itt szó. Jézus is erre mutat rá Mt 12,6-ban: „Mondom pedig néktek, hogy a templomnál nagyobb van itt.” A zsidók bizalmukat nem Istenbe, hanem a kiválasztottságukba és a vallási ceremóniákba vetették. A templomot és a templomi szolgálatokat mindennél nagyobbak és fontosabbnak tartották. Még magánál Jézus Krisztusnál is! Ezért nem ismerték Őt fel első eljövetelkor. A 14. versben ez a gondolkodásmód még határozottabban rajzolódik ki: „Azért úgy cselekszem e

házzal, amely az én nevemről neveztetik, amelyben ti bizakodtok, és e hellyel, amelyet nektek és a ti atyáitoknak adtam, amint Silóval cselekedtem.” (Jer 7,14) Hasonlóképpen ma is sokan az egyházba vetik bizalmukat, amely nevében ugyan Istent hordozza, de vajon Isten is ott lakik közöttük?

A három feltétel

Isten világosan feltárja ebben az igeszakaszban, hogy akkor és csak akkor tud együtt lakni az ő népével, ha azok megjobbitják útjait és cselekedeteiket. Így magyarázza, hogy mit is jelent ez: „ha igazán ítélték az ember között és felebarátja között”. Ez az első számú feltétel. Mit is jelent ez? Gondoljunk bele, hogy mi hogyan szoktunk egy-egy vitás helyzetben ítélni. Megkeres bennünket X barátunk, és elkezd panaszkodni, hogy Y közös ismerősünk milyen csúnyán megbántotta. Ösztönösen X mellé helyezkedünk, vigasztalni próbáljuk. Akaratlanul is egyetértünk ilyenkor a vádakkal, amelyek Y-t érik. Ki az közülünk, aki ilyenkor becsületesen utánajár az ügynek, és elmegy Y-hoz, hogy megkérdezze az ő véleményét is? Ki az, aki egy ilyen helyzetben felteszi X-nek is a nagy kérdést: *Miben hibáztál te? Mi a te részed a dologban?* Alig-alig látunk erre példát.

De mi történik ilyenkor a világban? Nem az igazság fog kiderülni, ehelyett egy szükségszerűen torz képet fogunk látni Y-ról, mert csak az egyik oldalt hallgattuk meg. Ez alapján ítélnünk, és így törvénytörő, hogy X-et megerősítjük az önigazolásban, Y-ról pedig alaptalan vagy részben alaptalan pletykák indulnak el. Ez pedig az

emberi kapcsolatokban bizalmatlanságot szül. Mindez abból fakad, hogy nekünk fontosabb a másikrólunk alkotott véleménye, mint maga az igazság. X mellé ugyanis azért helyezkedünk, mert félünk a konfrontációtól, és attól, hogy megbántjuk őt az igazsággal való szembesítéssel. Y-hoz pedig egyszerűen azért nem megyünk el, mert lusták vagyunk. Ezzel viszont az igazságot tesszük félre, egyben utat engedünk a bűnnek. Csodálkozunk hát, hogy gyülekezeteinkben és személyes életünkben tapintható a langymelegség?

Márpedig, ha nem tanuljuk meg a bűnt megfeddeni és az igazságot magasra emelni, soha nem fogjuk tudni a második feltételt sem teljesíteni. Ez így hangzik: „Ha jövevényt, árvát és özvegyet meg nem nyomorgattok, és ezen a helyen ártatlan vért ki nem ontotok...” Miről szól ez? Ha alapsabban belegondolunk, akkor ez nem más, mint az irgalmasság kívánalma. Ha valaki betéved a gyülekezetbe, mennyire vágyunk arra, hogy megismerjük őt? Kezdeményező szeretettel fordulunk felé, vagy gyanakodva nézzük őt pl. a külseje miatt? Ha ridegen fogadjuk, az valóban olyan, mintha ártatlan vért ontanánk, ugyanis az a valaki jobbra vágyik, mint amit a világ kínálni tud. Ezért jött el. Ha itt is ugyanaz az irgalmatlan közöny fogadja, mint amit a világban tapasztal, mivel vagyunk mi különbek? A nagy kérdés azonban az, hogy miért az igazságosság feltétele van az irgalmasság előtt? Azért, mert csak az tud irgalmas lenni, aki igazságos is! Mit jelent ugyanis igazságosnak lenni? Azt, hogy nem hunyom be a szemem a bűnök előtt! Azt, hogy nem al-

kuszom meg a bűnnel, mert a legnagyobb igazságtalanság maga a bűn! Ha megtűröm azt, mindezekelőtt a saját életemben, akkor az egyenlő azzal, hogy nem érzem át kegyelemre szorultságomat. Hiszen ha bűnös szokásokkal is vígan élhetem az életem, mi szükség a kegyelemre? Vagy netán a kegyelem kiegyezik a bűnnel, és azal együtt üdvözít? Ez utóbbi kérdés nyilvánvalóan téves logika. Ha viszont nem érzem át a kegyelemre szorultságomat, akkor az önigazultság miatt nem tudok irgalmat gyakorolni a másik emberrel. Ez lelki törvényszerűség.

Az adós szolga példázata jól szemlélteti ezt. Az adós szolga nem értette meg igazi mélységében, hogy mekkora az ő adóssága. Ha megértette volna, nem mondta volna ezt: „Uram, légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek neked.” (Mt 18,26) Mai árfolyamon, aranyban számolva a tízezer talentum (ennyi adóssága volt a példázatbeli szolgának) 2400 milliárd forint. Ha nekünk ekkora csekket állítanának ki, kérnénk részletfizetési kedvezményt? A tartozás a példázatban a mi büntartozásunkat szemlélteti. Ha nem szembe-sülünk azzal, hogy lehetetlenség ezt visszafizetnünk, akkor nem fogjuk helyén értékelni Isten megbocsátását és kegyelmét sem. Maximum visszaélünk vele, ahogy arra Ésa 26,10 kristálytisztán rámutat: „Ha kegyelmet nyer a gonosz, nem tanul igazságot, az igaz földön is hamisságot cselekszik, és nem nézi az Úr méltóságát.” Ez az állapot viszont önigazultságot teremt. Emiatt nem tudott az adós szolga sem megbocsátani a szolgatársának, és ezért nem tudunk mi sem irgalmasok lenni másokkal.

A harmadik és egyben utolsó feltétel az alázat kívánalma: „és idegen istenek után sem jártok a magatok veszedelmére...” Istent fogadom-e el életem legfőbb Urának, és neki tetsző életet akarok élni az ő útmutatása szerint, vagy a magam kigondolásai alapján alakítom az életem, és úgy próbálom követni Őt, ahogy nekem tetszik? Jól tudjuk, hogy minden lehet idegen isten, azaz bálvány az életünkben, amihez jobban ragaszkodunk, mint Istenhez, és az Ő szavához. Zene, divat, étvágy, Facebook, mások véleménye stb. Sok mindent sorolhatnánk még, de kinek-kinek magát kell megvizsgálnia. És nem kell nagy dolgokra gondolnunk. Az élet apró, szinte jelentéktelennek tűnő eseményeiben rajzolódik ki, hogy mik a bálványaink. Amikor halljuk Isten készítettségét az Igén, a lelkiismeretünkön vagy egy másik emberen keresztül, és nem engedelmeskedünk, akkor tudhatjuk, hogy egy bálvánnyal van dolgunk.

Igazságosság, irgalmasság, alázat. Az Istennel való együtt járásnak ezt a három feltételét tárja elénk a Szentírás. A Biblia belső összefüggéseinek csodálatos következetességére és összhangjára világít rá Mikeás könyve 6. fejezetének 8. verse: „Megjelentette neked, óh ember, mi legyen a jó, és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeresd az irgalmasságot, és hogy alázatosan jársz a te Isteneddel.”

Egyháztagság, egyházszervezet vagy jellem?

Az idézett jeremiási szakasz, miután a három feltételt elsorol-

ja, a következőképpen zárul: „Akkor lakozom veletek ezen a helyen, a földön, amelyet a ti atyáitoknak adtam, öröktől fogva mindörökké.” Nem gondolhatjuk ezek után komolyan, hogy bármi okunk is lenne bízni az egyházszervezetben, vagy annak nevében, illetve abban, hogy tagjai vagyunk vagy leszünk annak, legyen szó bármely keresztény egyházzal. Nem a szervezettség ellen szólunk, arra szükség van mindenkor, hanem az ellen a sokszor nem is tudatosuló lelki magatartás ellen, amellyel hamis biztonságérzetbe ringatjuk magunkat, amikor a személyes, élő Isten helyett az egyházba vetjük a bizalmunkat. Sokkal könnyebb persze ezt tenni, mint szembenézni az Isten valódi kívánalmaival. Előbbi nem igényel tőlünk változást, míg az utóbbi megítél bennünket, és változásra készítet.

Isten azonban nyíltan kijelenti, hogy nem a szép épületek, nem a kiterjedt szervezetek, nem az egyház létszáma, nem a látványos tettek, jelek és csodák azok, amelyek biztosítják az Ő népéhez tartozást, hanem a titkos, belső szobák mélyén, a súlyos, vérig menő imaküzdelmek során megvívott csatákból kikerülő arányos, krisztusi jellemvonások. Ezek a jellemtulajdonságok azok, amelyek egyedüli feltételi annak, hogy kedvet találhassunk Isten előtt! Isten tiszta jellemű emberekkel tud csak együtt lakni. Ő a nemes jellemet akarja kimunkálni bennünk! Mi vajon mit akarunk, és mit kérünk az Istentől?

Nagy Sándor

A Bizonyágtételeket olvasva

A TÍZ SZŰZ PÉLDÁZATA Ellen White írásainak tükrében – Tíz kérdés önvizsgálatra

Az „idők jeleinek” legfrissebb eseményei és közösségünk válsága a próféciák még alaposabb kutatására irányíthatják figyelmünket. Ez viszont a számunkra legnagyobb kérdésig vezet: a jelenleg világszerte aggasztó állapotban lévő Isten egyháza miként lesz képes betölteni egyre sürgetőbb küldetését? Vajon hogyan és kik által tudja „elkészíteni az utat” Jézus másodszori eljövetele előtt? Hogyan segíthet e „feszítő” kérdések megválaszolásában Jézus tíz szűzről elmondott példázata?

A példázat mélyebb megértéséhez hívjuk „kalauzként” Ellen G. White írásait, és alkalmazzuk azokat „tükörként”, hogy a szüzek két csoportja közül jelen állapotunkban melyikhez hasonlíthatunk inkább, és tegyük fel a kérdést, változtathatunk-e még ezen?

1. Értelmezhetőek-e Jézus nagy apokaliptikus beszédében az „idők jelei” folytatásaként a 24–25. fejezetekben a végidő egyházáról elmondott példázatait? Mikor teljesedett be elsőként a történelemben a tíz szűzről szóló példázat?

Elen G. White *Korszakok nyomában* című könyvében a következőket olvashatjuk: „Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhez...» (Mt 25,1) *E példázatban Jézus az utolsó napokban élő egyházat mutatja be. Ugyancsak erről van szó a 24. fejezet végén (a 45–51. versekben). Jézus egy keleti menyegző eseményeivel illusztrálja azt, ami az egyházzal történni fog.* (A beteljesedett próféciák c. fejezetből.)

„Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhez, akik elővéve az ő lámpásaikat, kimentek a vőlegény elé. Őt pedig közülük eszes volt, és öt bolond. Akik bolondok voltak, mikor lámpásaikat elővették, nem vittek magukkal olajat. Az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vittek az edényeikben. Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunynyadtak, és aludtak. Éjfélkor pedig kiáltás lett: Ímhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe!” (Mt 25,1–6)

2. A nagy adventmozgalom idején, az 1800-as évek elejétől 1844-ig teljesedtek elsőként a történelemben a példázatban vázolt események. Hogyan jellemezte már ekkor a tíz szűz két csoportját Ellen G. White „Korszakok nyomában” c. művében? Vajon jelen állapotunkban ma magunkat melyik csoporthoz sorolhatnánk? Milyen helyez hangsúlyt a leírás az egyéni „elkészülésre”?

„A hívők felismerték, hogy a vőlegény jövetele Krisztus eljövetelét szemlélteti, miként azt az első angyal üzenete meghirdette. A *Krisztus közeli eljövetelének hirdetése alatt végbemenő hatalmas reformáció megfelelt annak a kijelentésnek, hogy a szüzek »kimentek a Vőlegény elé«.* Ebben a példázatban, akár csak abban, amelyet Máté 25. fejezetében olvashatunk, két osztály van. Mind a kettő vette a lámpását, a Bibliát, és fényénél elindultak a Vőlegény elé. »Akik bolondok voltak, mikor lámpásaikat elővették, nem vittek magukkal olajat; az eszesek... lámpásaikkal együtt olajat vittek az ő edényeikben.« *Az utóbbiak részesültek Isten ajándékában: a Szentlélek – aki az Igét lábunk szövéténekévé és ösvényünk világosságává teszi – megújító, megvilágosító erejében. Istenfélelemmel kutatták a Szentírást, hogy megismerjék az igazságot, és buzgón igyekeztek szívüket és életüket megtisztítani.* Személyes tapasztalatokat szereztek: Istenbe és szavába vetett hit ébredt bennük, amelyet nem vehetett el sem csalódás, sem késedelem.

Mások pedig, akik csupán az érzéseikre hallgattak, »amikor lámpásaikat elővették, nem vittek

magukkal olajat«. Az ünnepélyes üzenet hallatán megijedtek, de csak testvéreik hitére támaszkodtak, és meg voltak elégedve a kellemes érzések pislákoló fényével. Nem értették igazán az igazságot, és ezért Isten hatalma nem tudta átalakítani szívüket. Elin-dultak, hogy találkozzanak az Úrral, és azt remélték, hogy azonnal megkapják jutalmukat. De a késésre és csalódásra nem voltak felkészülve. Amikor jöttek a próbák, nem volt elég hitük, és lámpájuk csak pislákoló fényt adott.

»Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadtak, és aludtak.« A vőlegény késése a csalódást, a látszólagos késedelmet szemlélteti, azt, hogy elmúlt az az idő, amikor az Urat várták. E bizonytalanság közben a felszínes és lagymatag hívők érdeklődése csakhamar alábbhagyott, és erőfeszítésük megcsappant. De azok, akiknek hite a Biblia megismerésén nyugodott, sziklán álltak, amelyet a csalódás hullámai nem tudtak a lábuk alól elmosni. »Mindannyian elszunnyadtak, és aludtak.« Az egyik csoport közömbösen, hitét feladva; a másik csoport türelmesen, nagyobb világosságra várva. Mintha azonban a próba éjszakáján az utóbbiak lelkesedése és hitbuzgalma is kissé alábbhagyott volna. A lagymatagok és felszínesek pedig nem támaszkodhattak már testvéreik hitére. *Mindegyikük egyedül állt vagy bukott.*»

3. Hogyan mutat rá Ellen G. White „Krisztus példázatai” c. könyvében arra, hogy közelebről melyik történelmi időszakra vonatkozik Jézus tíz szűzről elmondott példázata? Az alábbi Ellen White általi időmeghatározások alapján elképzelhető, hogy a „tíz szűzről” szóló leírást még nem alkalmazhatjuk a ma létező hetednapot ünneplő adventista egyház szervezeti keretein belül élőkre? Lehetséges, hogy a „tíz szűz” egyháza ma még „nem állt össze”, napjainkban formálódik, és majd csak a közeljövőben lesz teljességében láthatóvá?

„Amint Krisztus ott ült a vőlegényre váró csapatot figyelve, elmondta tanítványainak a tíz szűz történetét, a látottakkal illusztrálva azt, amit egyháza át

fog élni közvetlen második eljövetele előtt.” (A Találkozás a vőlegénnyel c. fejezetből.)

Hogy mennyire összemósodik a két csoport közvetlenül a Jézus második eljövetele előtti időig, arról Ellen White a következőket írja, szintén a *Krisztus példázatai* c. könyvében:

„A példázatban mind a tíz szűz kiment a vőlegény elé. Mindegyiknek volt lámpája és olajos edénye. Egy ideig nem látszott, hogy különbség van köztük. Így van ez a közvetlen Krisztus második eljövetele előtt élő egyházban is.” (A Találkozás a vőlegénnyel c. fejezet.)

4. Hogyan mutatott rá Ellen White arra egyértelműen, hogy a hitvallás, azaz az elméleti igazság értelmezése, elfogadása és megvallása tekintetében nincs különbség a két csoport között? Azonos hitet vallott mind a tíz. Mire következtethetünk mindebből?

„A várakozók két csoportja azt a két csoportot ábrázolja, amely vallja, hogy várja Urát. *Krisztus azért nevezi őket szűzeknek, mert tiszta hitet vallanak...*

Tagjai ismerik a Szentírást. Mindnyájan hallották, hogy Krisztus hamar eljön, és hisznek eljöveteleiben... A tíz szűz most a föld történelmének estéjén virraszt. Mindnyájan kereszténynek mondják magukat. Mindnek van hivatása, neve, lámpája. Mind azt vallják, hogy Istent szolgálják. Látszólag mindnyájan várják Krisztus megjelenését... (Találkozás a vőlegénnyel c. fejezet, a továbbiakban már csak ebből a fejezetből lesznek az idézetek.)

Mind a tízről elmondható a 144 000-ként jellemzett első feltétel teljesülése: „Asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szűzek...” (Jel 14,4)

E kijelentések alapján a „balga szűzeket” nem azonosíthatjuk az adventista egyházon belül a tiszta biblikus tanítástól eltérő véleményen lévőkkel, sem az ómega-válságból eredő hamis tanításokat képviselő irányzatokkal. *Mind a balga, mind az okos „szűzek” tiszta hitet vallanak, nem elegyednek össze az*

ökumenikus mozgalom képviselőivel, nem fertőztetik meg magukat más egyházak tanításaival, sem elméletben, sem gyakorlatban. A szűzeket tehát nem a szervezeti hovatartozásuk, illetve teológiai véleménykülönbségeik osztják két csoportra... Akkor mi? A választ megelőzően azonban lássuk, mennyire igaz még a bolond szűzekre is, hogy a tanbeli igazság tisztaságára nemcsak hogy nagy hangsúlyt helyeznek, hanem még „védelmezik” is azt?

5. Hogyan jellemzi Ellen G. White a balga szűzeket? Hogyan viszonyulnak az igazsághoz? Hogyan tekintenek Isten beszédére? Mit nem képes olaj nélkül az Ige elvégezni a balga szűzek életében, bár mennyire is szeretnek az Igével „behatóan” foglalkozni? Milyen ellentmondás „éktelenkedik” a balga szűzek életében „igazságszeretetük” ellenére is? Jellemezhet-e bennünket is ez az állapot?

„A bolond szűzek által képviselt emberek nem képmutatók. Tisztelik és védelmezik az igazságot; szeretik azokat, akik hisznek az igazságban; mégsem vetik alá magukat a Szentlélek munkájának. Nem estek a Sziklára, Krisztus Jézusra, és nem engedik, hogy régi természetüket szétzúzza. Akárcsak a köves talajjal ábrázolt hallgatók. *Szívesen hallgatják az Igét, de nem igazodnak elveihez. Az Ige hatása nem tartós. A Szentlélek csak akkor munkálkodik az ember szívében, csak akkor alakítja új lényé, ha az ember vágyik erre, és hagyja, hogy a Lélek alakítsa. A bolond szűzekkel ábrázolt osztály azonban meglepszik felszínes befolyással. Nem ismerik Istent. Nem tanulmányozták jellemét, nincs élő közösségük vele.* Ezért nem tudják, hogyan kell hinni és éberén virrasztva élni. Isten-szolgálatuk formássággá süllyedt. »Eljőnek hozzád, ahogy a nép össze szokott jönni, s odaülnek elődbe, mint az én népem, és hallgatják beszédeidet, de nem cselekszik, hanem szerelmeskedő énekként veszik azokat ajkukra, szívük pedig nyereség után jár.« (Ezék 33,31) Pál apostol hangsúlyozza, hogy elsősorban ez a lelkület fogja jellemezni a Krisztus második eljövetele előtt élőket.

Ezt mondja: »Az utolsó napokban nehéz idők állnak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők..., inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét.« (2Tim 3,1–5)

Ezek azok, akik a veszély idején ezt kiáltják: békeség és biztonság. Szívüket biztonságba ringatják, és nem is képzelik, hogy veszély közeleg...»

6. Miért nélkülözhetetlen az olaj jelenléte a lámpásban, azaz az Ige ismerete mellett a Szentlélek személyes, naponkénti munkájának befogadása is az életünkben? Mi a csapda, és egyben a tragikum a bolond szűzek által jelképezett hívők életében? Mégis, mi lehet a bátorítás? Egyedül az, hogy ma még tart a kegyelemidő. Most még van lehetőségünk az „olajgyűjtésre”, a jellemformálásra.

„Isten Lelke nélkül az Ige ismerete nem ér semmit. Elméleti igazság – ha nem kíséri a Szentlélek – nem tudja megeleveníteni az ember lelkét, sem megszentelni szívét. Ha Isten Lelke nem vési szívünkbe az igazságot, hiába ismerjük a Biblia parancsait és ígéreteit, jellemünk nem alakul át. A Lélek világossága nélkül az ember nem tudja megkülönböztetni az igazságot a tévedéstől, és elbukik Sátán mesteri kísértései nyomán...

Amikor a balga szűzek a kábulatból magukhoz térnek, meglátják ínségüket, és másokat kérlelnek, hogy pótolják a hiányt. De nincs olyan ember, aki a másik lelki hiányosságát pótolni tudná. Isten ingyen kegyelmét már felkínálták minden léleknek, és az evangélium üzenete nagy szóval elhangzott: »Aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.« (Jel 22,17) A jellem azonban nem ruházható át. Egy ember sem hihet a másik helyett. Egy ember sem adhatja át a másiknak azt a jellemet, amely a Lélek munkájának gyümölcse. Ha »Noé, Dániel és Jób benne volna [az országban]: élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítanának meg sem fiat, sem leányt; ők igazságukkal csak a maguk lelkét szabadítanák meg.« (Ezék 14,20)

A jellem a válságban mutatkozik meg. Amikor az ünnepélyes hang éjfélkor ezt kiáltotta: „Ímhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe!” – az alvó szüzek felriadtak, és akkor derült ki, hogy ki készült fel erre az eseményre. Mindkét csoportot meglepetésszerűen érte ez a fordulat, de az egyiket felkészülten találta, a másikat pedig nem. Így van ez ma is. Egy hirtelen és nem várt katasztrófa, amely az embert szemtől szembe állítja a halállal, megmutatja, hogy igazán hisz-e Isten ígéreteiben, és belekapaszkodik-e kegyelmébe. A végső nagy próba a kegyelmi idő végén jön, amikor késő lesz a lélek hiányait pótolni...

7. Hogyan jellemzi az idézett fejezet az okos szüzek által jelképezett hívőket? Miben különböznek a balga szüektől?

„A példázatbeli okos szüzek lámpájukhoz tartalék olajat is hoztak. Lámpájuk lángja fényben égett a várakozás egész ideje alatt, és növelte a vőlegény tiszteletére gyújtott világosságot. A fény szétáradt a sötétben, és fokozta a világosságot, amely a vőlegény házához, a menyegzői ünnepséghez vezető útra hullott... Krisztus követőinek is fényt kell árasztaniuk a sötét világban. A Szentlélek Isten Igéjéből fényt su-

gároz, és ez a világosság átformálja annak életét, aki befogadja. A Szentlélek az emberi szívekbe plántálja az Ige elveit, és kialakítja bennük Isten tulajdonságait. Krisztus dicsősége fényének – Krisztus jellemének – vissza kell tükröződnie követőiben. Így dicsőítik meg Istent, és megvilágítják a Vőlegény házához, Isten városához, a Bárány menyegzői vacsorájához vezető utat...”

8. Miért válik ma különösen nélkülözhetetlenné mind az egyéni megszentelődésünkben, mind pedig az evangelizációnkban a Szentlélek szerepe? Mi az a hatalmas munka, amit csak az Istenség harmadik személye képes végbevinni bennünk is, és ezáltal másokban is?

„Íme, sötétség borítja a földet – mondja a Szentírás –, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.» (Ésa 60,2)

Isten félreismerése sötétségbe borítja a földet. Az ember elfelejti, hogy milyen Isten jelleme. Félreérti és félremagyarázza. Olyan üzenetet kell hirdetniük, amelynek fénye megvilágosít, ereje megment. Isten jellemét be kell mutatnunk. A világ sötétségében szét kell sugároznunk Isten dicsőségének fényét, jóságának, irgalmának világosságát.

Ezt a munkát így körvonalazza Ésaías próféta: »Emeld föl szódat magasan, örömondó Jeruzsálem! Emeld föl, ne félj! Mondjad Júda városainak: Ímhol Istenetek! Íme, az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Íme, jutalma vele jó, és megfizetése Őelőtte.« (Ésa 40,9–10)

A Vőlegényre várakozók hirdessék az embereknek: »Ímhol Istenetek!« Az irgalmat hordozó utolsó fénysugár, a világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet Isten jellemének – a szeretetnek – a megláttatása. Isten gyermekei

mutassák meg Uruk dicsőségét! A saját életükkel és jellemükkel tegyenek bizonyosságot arról, amit Isten kegyelme tett értük!

Az Igazság Napjának fénye sugározzék igaz cselekedetekben: az igazságot hirdető szavakban és megszentelt tettekben! ...Krisztus a názáreti zsinagógában ezt mondta: »Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.« (Lk 4,18–19) Ezzel a munkával bízta meg tanítványait is. »Ti vagytok a világ világossága« – mondta. »Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.« (Mt 5,14–16)»

9. A végidőben az evangelizáció mely gyakorlati munkaterületét hangsúlyozza Ellen G. White, amit az elmúlt időben szinte teljesen elhanyagoltunk, az elméleti igazság szeretetére és „védelmezésére” nagyobb hangsúlyt helyezve?

„Erről a munkáról beszél Ésaías próféta, amikor így szól: »Nem az-é [a böjt], hogy az éhezőnek megszedsz kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és tested előtt el ne rejtssd magadat? Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ.«» (Ésa 58,7–8)

A lelki sötétség éjszakájában tehát Isten dicsősége egyházán át sugárzik, amikor tagjai felemelik a meggörnyedtét és vigasztalják a gyászolót.

Körülöttünk mindenütt hallatszik a világ jajveszékelése. Mindenhol vannak szűkölködők és szomorkodók. A mi feladatunk, hogy könnyítsünk az élet terhein, és enyhítsünk nyomorán.

Gyakorlati segítséggel sokkal többet tehetünk, mint pusztán prédikálással. Adjunk ételt az éhező-

nek, ruhát a mezítelennek és otthont a hajléktalannak! Sőt még többet kell tennünk! A lélek éhségét csak Krisztus szeretete elégítheti ki. Ha Krisztus bennünk lakik, akkor szívünk tele van mennyei együttérzéssel. A forró krisztusi szeretet lezárt forrásai felfakadnak.

Isten nemcsak adományokat kér tőlünk a rászorulóknak, hanem derült mosolyt, biztató szavakat és kedves kézszorítást is. Amikor Krisztus meggyógyította a beteget, kezét rájuk tette. Mi is hajoljunk közel azokhoz, akiken segíteni akarunk.

Sok ember már nem tud reménykedni. Hozzuk vissza életükbe a napfényt! Sok elcsüggedt ember van. Bátorítsuk őket! Imádkozzunk értük! Vannak, akik kívánják az élet kenyerét. Olvassunk nekik Isten Igéjéből! Sokan lelkileg annyira betegek, hogy földi gyógyír nem segít rajtuk. Orvos nem tudja meggyógyítani őket. Imádkozzunk ezekért a lelkekért! Vigyük őket Jézus elé! Mondjuk nekik, hogy van balzsam Gileádban, és Orvos is!

A fény áldás, egyetemes áldás, amely árasztja kincseit a hálátlan, gonosz, erkölcstelen világra. Így van ez az Igazság Napjával is. Az egész földet, bármennyire burkolja is a bűn, a bánat és a fájdalom sötétsége, meg kell világítani az isteni szeretet ismeretének fényével. Semmilyen hitfelekezettől, semmilyen rendű és rangú embertől vagy társadalmi osztálytól sem szabad elzárni a mennyei tróntól sugárzó fényt.

10. Mielőtt nagyon elcsüggednénk, hogy jelenleg milyen távol vagyunk ettől a kereszténységtől és állapotunk mennyire reménytelen, figyeljük meg milyen bátorításokkal és biztatásokkal zárul az okos szüzekről szóló jellemzés?

Nem elérhetetlen mérce a végidő sűrű sötétsége és a számtalan visszahúzó körülmény ellenére sem az okos szüzek életét élni. Egy valamit kellene „csak” igazán megismernünk és befogadnunk: a hit által elnyerhető ingyen kegyelmet.

„De nincs ember, aki tudna olyat adni, ami neki sincs. Isten művében nem lehet semmi ember kezdeményezte dolog. Senki nem lehet a saját erőfeszí-

téséből Isten fényhordozója. Az aranyolaj, amelyet a mennyei követek öntöttek az aranycsövekbe, továbbfolyt a templom lámpáiba, és lehetővé tette, hogy állandóan nagy fénnel égjenek. *Az ember is az állandóan reá áradó isteni szeretet nyomán tud fényt árasztani. Mindazok szívébe, akik hitben Istennel egyesültek, a szeretet aranyolaja bőven ömlik, hogy jó cselekedetekkel és az Isten iránti igazi, őszinte szolgálattal továbbítsák a fényt.*

Minden léleknek kiváltsága, hogy élő csatornáként továbbítsa a világnak Isten kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. Krisztus mindennél jobban vágyik olyan eszközökre, akik megismertetik a világgal Lelkét és jellemét. A világnak pedig mindennél nagyobb szüksége van arra, hogy emberek bemutassák a Megváltó szeretetét. Az egész menny olyan eszközökre vár, akik által az emberek örömét és áldását szolgáló szent olajat áraszthatja.

Krisztus mindent megtett azért, hogy egyháza a Világ világosságától fénylő, Immánuel dicsőségét hordozó, átalakult közösség legyen. Azt akarja, hogy minden keresztényt lelki légkör – világosságot és békeséget árasztó légkör – vegyen körül. Vágyik arra, hogy életünkkel bizonyosságot tegyünk a menny örömről.

Krisztus vallása több mint bűnbocsánat. Krisztus vallása elveszi bűneinket, és helyüket betölti azokkal a jellemvonásokkal, amelyek a Szentlélek ajándékai. *Krisztus vallása mennyei világosságot jelent, és örvendezést Istenben; énünktől megüresített szívet jelent, Krisztus állandó jelenlétének áldásait. Akinek szívében Krisztus az úr, ott tisztaság van, ott nincs bűn, ott az evangélium programja a maga dicsőségében, teljességében és tökéletességében megvalósult. A Megváltó elfogadásával tökéletes béke, tökéletes szeretet, tökéletes biztonságérzet jár együtt. Krisztus jellemének szépsége és jó illata megmutatkozik az ember életében, és tanúsítja, hogy Isten valóban elküldte Fiát Megváltóként a világnak.*

Krisztus nem azt mondja követőinek, hogy igyekezzenek világítani; hanem így szól: »Fényljék a ti világosságtok!« (Mt 5,16) Ha Isten kegyelmében ré-

szesültetek, fénye bennetek van. Távolítsátok el az akadályokat, és az Úr dicsősége megmutatkozik. Akkor árad a fény, hogy áttörje és eloszlassa a sötétséget. Önkéntelenül is világítotok magatok körül.

Amikor Krisztus kinyilatkoztatja dicsőségét az ember lényé által, olyan közel hozza a mennyet az emberekhez, hogy a szentek szentjének szépsége láthatóvá lesz mindazokban, akikben Krisztus lakik. A bennük lakozó Krisztus dicsősége foglyul ejt másokat is. E kitarulkozás nyomán pedig megtért lelkek magasztaló és hálaadó énekükkel megdicsőítik Istent, aki minden jó ajándék Forrása...

Krisztus mindennapi társa és meghitt barátja hűséges követőinek, akik Istennel szoros kapcsolatban és állandó közösségben élnek. Rajtuk támad fel az Úr dicsősége. Visszatükrözik Isten dicsőségének fényét, amelyet Jézusban látnak. És amikor a Király eljön a maga fenségében, örvendeznek dicsőségének és ragyogásának fényes sugaraiban. Alkalmassak a mennyei lények társaságára, mert a menny szívében él...

Összeállította: Soós Attila

SZOLGÁLUNK VAGY SZÓRAKOZTATUNK?

Egy tévtanítás kezdett beszivárogni a hitvalló keresztények soraiba, méghozzá olyan hallatlanul durva módon, hogy ezt még a legrövidlátóbbaknak is észre kellene venniük. A Sátán ravaszul rászedi a gyülekezeteket azzal, hogy a megbízásuk: szórakozást felkínálni az emberek megnyeréséért. Emiatt a gyülekezetek bizonyosságai egyre inkább elapadosodtak. A puritánok még pontosabban fogalmaztak: az emberek érdektelenek lettek, és a világi befolyásokat nem vették már olyan tragikusan, és ezt egyes gyülekezetek eltűrték. Ma már hivatalosan is alkalmazzák, úgy érvelve, hogy így nagyobb tömegeket érhetnek el.

Ellenvetésként

Először is: az írásban sehol sem olvasható, hogy a keresztény közösség feladatai közé tartozna az emberek szórakoztatása. Amennyiben ez mégis hozzátartozna a szellemi tevékenységhez, akkor ezt Krisztus nem említette volna? Ő ezt mondta: „Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” (Mk 16,15) Ez eléggé érthető. Éppen ilyen érthető lett volna, ha ehhez még hozzáfűzi: „És azoknak, akik az evangéliumot nem kellő érdeklődéssel fogadják, ajánljatok fel szórakozást.” De ilyen szavakat sehol sem találunk. Úgy tűnik, hogy ilyesmire nem is gondolt.

Vegyünk egy másik igehelyet: „Ő adott némelyeket apostolokul, másokat prófétácul, ismét másokat evangélistácul vagy pásztorokul és tanítócul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus Testének építésére.” (Eféz 4,11–12) Hová soroljuk be a mókamestereket? A Szentlélek nem említi őket. Miért üldözték a prófétákat: mert megnevettették az embereket, vagy mert vonakodtak ettől?

Másodszor: a szórakoztatás felkínálása közvetlen ellentétben áll Krisztus és mindegyik apostol tanításával és életével. Mi volt a gyülekezet álláspontja a világgal szemben? „Ti vagytok a föld sója” (Mt 5,13), nem pedig vattacukorja. A sót elutasítják, (örömmel) le sem nyelik. Rövid és kemény volt a kijelentés: „...hagyd a halottakra, hogy eltemessék halottaikat!” (Mt 8,22) Jézus ezt szent komolysággal értette. Ha Krisztus több vidámbb és kellemesebb elemet épített volna be a prédikációjába, akkor az nem ártott volna a népszerűségének (a Jn 6,60–69-ben olvasható esetről). Arról nem olvastam, hogy ezt mondta volna: „Szaladj utánuk, Péter, és mondd nekik, hogy holnaptól egészen új stílusban tartunk istentiszteletet, attraktív módon, rövid prédikációval. A népnek egy kellemes estét fogunk szerezni. Mondd el nekik, hogy biztosan igen jól fogják magukat érezni. Siess, Péter, nekünk az embereket valahogy ide kell gyűjtenünk!”

Az Úr Jézus könyörületes volt a bűnösökhöz, sirt miattuk, de szórakoztatni sohasem próbálta őket. Hiába is keresgélünk az újszövetségi levelekben vagy az evangéliumokban szórakoztatásra utaló igehelyeket. Helyette az üzenet így hangzik: „Tartsátok tisztán magatokat a világtól!” Az első keresztyének végtelen bizalommal voltak az evangélium iránt, és nem volt szükségük egyéb kellékekre. Miután Pétert és Jánost nyilvános prédikációik miatt elfogták, a gyülekezet imára gyűlt össze (vö. Ap csel 4.). De könyörgésük nem így szólt: „Uram, add meg a Te szolgálóidnak, hogy ártatlan és bölcsen átgondolt szórakozás által megmutassuk ezeknek az embereknek, hogy mi keresztyének vidám, jó kedélyű nép vagyunk.” Ők nem hagytak fel azzal, hogy Krisztust hirdessék; nem volt idejük szórakoztató műsorokat szervezni. Az üldözéstől szétszórva mindenhová elmentek, és hirdették az evangéliumot. Feje tetejére állították a világot.

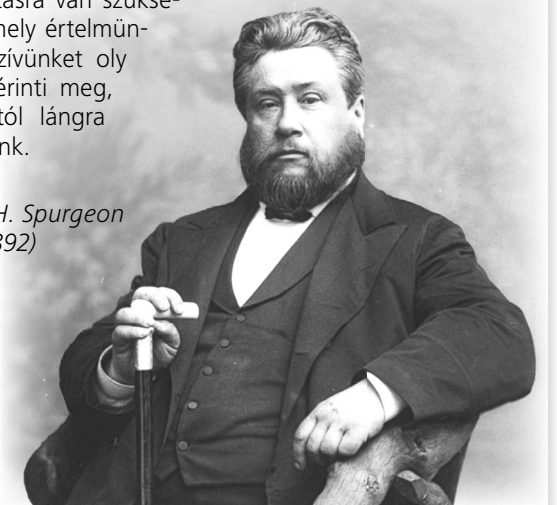
Ez a különbség közöttük és közöttünk, mai keresztények között. „Ó, Urunk, tisztítsd meg a gyülekezeteket minden restségtől és badarságtól, amivel a Sátán terhelte meg őket, és vezess minket vissza az apostolok küldetéséhez!”

És végül: a keresztény szórakoztatás célt téveszt, mert az új megtérők között hatalmas károkat okoz. Hagyd csak, hogy a gondtalanok és gúnyolódók megköszönjék Istennek, hogy a közösség eléjük ment felútig, hogy felálljanak, és bizonyosságot tegyenek. A szórakoztatással egybekötött evangelizáció senkit sem indít valódi megtérésre.

Megoldásként

Amire ma szükségünk van: az Isten Igéjének hittel való tanulmányozása komoly lelki étellel egybekötve, amelyből gyümölcs terem, egyik a másik után. Biblikus oktatásra és irányításra van szükségünk, amely értelmünket és szívünket oly módon érinti meg, hogy attól lángrobbanjunk.

Charles H. Spurgeon
(1834–1892)

Gondolatok a lutheri reformációról

A reformáció kezdetének 500. évfordulója különböző gondolatokat vethet fel bennünk, melyek rendkívül időszerűek egész világunk, de gyülekezetünk állapotára nézve is. Érdekes ezek közül néhányat reflektorfénybe állítanunk, és szembesülnünk velük.

Ha valaki végignézi a reformáció elindulását, kifejlődését és kétségtelen eredményekhez jutását, felteheti a kérdést: hogyan is mehetett ez végbe, amikor a legcsekélyebb jel sem mutatott arra, hogy itt valamilyen változás fog útjára indulni? 1512–17 között ülésezett az V. lateráni zsinat, melynek során dogmává tették a lélek halhatatlanságát, kijelentették, hogy az egyházban a legtökéletesebb rend honol, visszavonták a konstanzi zsinat ama tételét, hogy a zsinat áll fölötte a pápának, és újra azt helyezték hatályba, hogy a pápa szava a zsinatot is felülhaladja. Ezen önelégült és büszke tanácskozás befejeződésére néhány hónappal Luther kiszögezte 95 tételét a wittenbergi vártemplom kapujára.

A búcsúcédulákat már Wycliffe is helytelenítette a 13–14. században, Husz János rendkívül élesen bí-

rálta gyakorlatát a 15. század elején. Hogyan lehetséges, hogy Luther hasonló fellépésére már nem születhetett olyan válasz, mint a korábbi reformátorokéra: Wycliffe csontjait kihantolták, Husz életében megégették. Miért nem tették ezt Lutherrel is? Tetzl János, Eck és mások is ugyanazt a halált kérték fejére, hogyan lehetséges, hogy mégsem vihették véghez? Amikor az Ellenség támad, nem szabad szem elől veszítenünk, hogy Istennek számtalan eszköze van, mely működésbe léphet védelmünkre. Vegyük számba ezeket Luther és önmagunk esetében is.

Luther 95 tételével elsősorban az európai egyetemekhez fordult. A fellépése előtti évtizedekben nem kevesebb, mint huszonöt ilyen intézmény született meg Európában. A valdensék, a wycliffiták, a lollardok és a husziták idejében még közel sem volt ilyen állapot, szavuk elszigetelten maradt meg kiáltó szóként a pusztában, nagyobb nyilvánosságot az előző évszázadokban nem kaphattak. Luther még az Ágoston-rendi konventet is meg tudta nyerni a Heidelbergi Disputációval, és volt olyan rendtársa is, aki Heidelberg felé utaztában élesen ellentmondott neki, hazafelé menet azonban szíve mélyéből belátta a hit általi megigazulás igazságát. (Ez egyébként az az Usingen nevű tanára volt, aki Erfurtban még megfedte Luthert a Biblia-olvasásért.)

A mi időnkben is nagyon nagy szerephez jutott a társadalmi nyilvánosság a felsőoktatási intézményekkel, a sajtóval, a rádióval és a televízióval, nem

különben az internetes portálokkal. Ugyanaz a kérdés áll előttünk, mint Luther korában: ki tudja jól nevén nevezni a dolgokat, úgy megfogalmazni a mai világ aggasztó problémáit, hogy az válasza serkentse bármelyiket az előbb felsoroltak közül.

Gutenberg éppen csak néhány évtizeddel 1517 előtt találta fel a könyvnyomtatást. Minden történeti krónika megegyezik abban, hogy a 95 tételt két hét alatt szinte egész Németország megismerte, két hónapon belül pedig Európa legtávolabbi vidékeire is eljutott. Annyira elkapkodták egyre-másra kiadott példányait, hogy a jelenleg ismert legrégebbi nyomtatvány 1517 decemberéből, Baseltól való. Isten becséde nem lehet bilincsbe verve – mondták az apostolok is, az Úr minden egyes történelmi időszakban gondoskodik megfelelő hírközlésről, és minden emberhez eljuttatja üzeneteit.

A humanisták fellépése az egyetemeken és a sajtón kívül is élénk szellemi kapcsolatok rendszerét fejlesztette ki szerte Európában. Mi általában Rotterdami Erasmust szoktuk az élen emlegetni, mint akivel Luther is vitába szállt, pontosabban, mint akit

zet”. A döntő dolog az Ige eljuttatása Jézus missziós parancsolatának megfelelően, mely a „menjete...” kifejezéssel kezdődik.

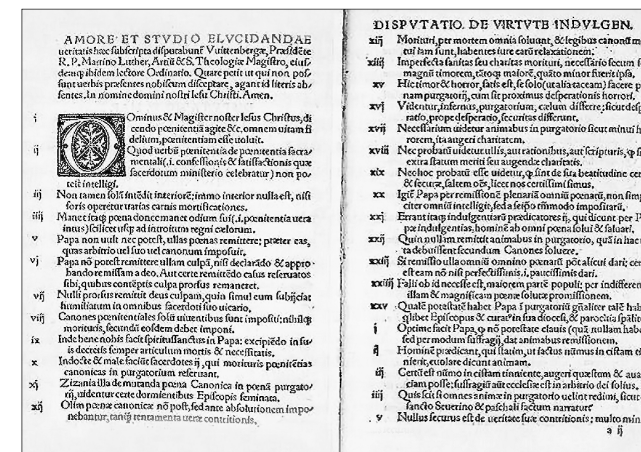
Luther egyéni tevékenységében rendkívüli odafigyelés és módszeresség tapasztalható. 1522-ben már a német nép kezébe adja az Újszövetség fordítását, ezzel egy időben megjelenteti *Postilláinak* első gyű-

Iff. Hans Holbein: Rotterdami Erasmus, részlet (1523)

teményét (a *postilla* szó szerint a bibliai szöveg utáni magyarázatát, vagyis egy alapos prédikációt jelent), mert tapasztalatból tudja, hogy nagyon kevés helyen hangzik fel jó igehirdetés, és ennek hiányát sürgősen pótolni kell, hisz lehetetlen az az állapot, hogy a csodálatos Bibliát gyatra kifejtések terjesztik – ezzel voltaképpen nem terjesztenek semmit, sőt lerombolják annak hitelét. Azután harmadik lépésként Luther megreformálja az istentiszteleti rendet is, nemcsak azzal, hogy Kálvinhoz és Zwinglihez képest jóval nagyobb teret enged és ír is elő az Istenhez méltó zenének és éneknek, hanem legfőképp az által, hogy az akkori istentisztelet, vagyis a mise megreformálását, erősebb szóval megnyirbálását tűzi ki célul. Szeretné eltávolítani belőle az érthetetlen, misztikus vagy mágikus elemeket, az Igére helyezi a hangsúlyt, két szín alatt rendeli el az úrvacsorát, hozzányúl a pápaság mind a mai napig fennmaradó hagyományához, a colibátus eltörléséhez, tehát elindul az egyetemes papság felé vezető bibliai tanítás gyakorlati megvalósításának útján.

Eközben persze Luther számtalan akadállyal találkozott, nemcsak a körülményekben, hanem belső gondolatainak és érzéseinek küzdelmeiben is. Luther

Luther 95 tételének részlete

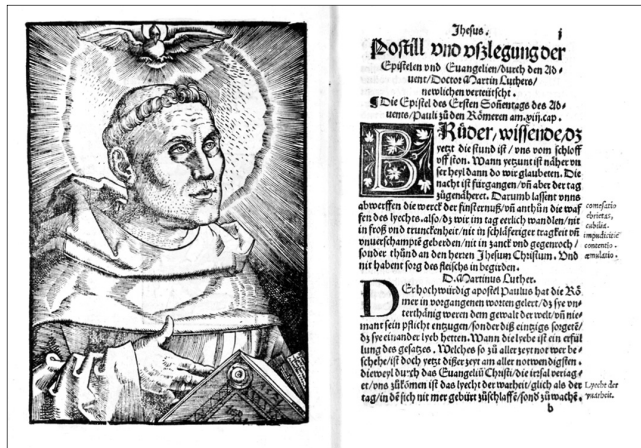
a pápa és az angol király is arra ösztönözött, hogy nyilvánosan lépjen fel a német reformátorral szemben. De Erasmuson kívül voltak más humanisták és gyorsan felnövő reformátorok is. Zwingli és Luther vitájára már az 1520-as években sor került Margburgban, az egyetemekről kirajzó tehetségebb diákok pedig vagy a reformáció mellett, vagy ellene kötelezték el magukat. Tanítványi csapat képződött tehát az írásértőkből és írásmagyarázókból is egy csapatra. Nekünk is hinnünk kell, hogy így eljut az Ige, ott bibliai kifejezéssel „meggerjeszti a tü-

Wittenberg 1550

Búcsúcédulák árusítása

A Postillák gyűjteménye egy régi kiadásban

ugyanis (Melanchtonnal együtt) ellensége volt minden kényszerítésnek a hit elfogadását és gyakorlatát illetően is. Megtörtént például, hogy Melanchton egy zárda főnöknője magához hívatta, mert azt akarta közölni vele, hogy elfogadják a reformáció alapvető tanításait, de továbbra is szerzetesi közösségben szeretnének élni az apácák. Melanchton elment, tárgyalt vele, és végül jóváhagyta elhatározásukat. Mind a mai napig példamutató magatartás ez, ugyanakkor a gyakorlati egyházi életben kétségtelen feszültségeket és bizonyos értelemben összeviesszágot hozott létre.

Mi is hasonló helyzetben vagyunk, csak éppen nem a kolostorok és zárdák vonatkozásában. Mit tehetsz akkor, ha az egyházvezetés nem kellő eréllyel gondol ki és hajt végre terveket, a világ több részén „szabadcsapatokat” szerveznek gyülekezetvezetők vagy testvérek, hogy a lagymatag prédikátori munkát ellensúlyozzák a tagság bevonásával. Nem arra van szükség, hogy végeláthatatlanul egyházszervezeti szabályokat vitassunk, hanem arra, hogy a munkát mennél gyorsabban megszervezzük, és az evangéliumot minden társadalmi réteghez eljuttassuk. Az 1517 végén kezdődő reformáció mintegy 10-12 év alatt eljutott odáig, hogy az 1200 éve sötétségbe borult Európa fölött világosságot támasszon, emberek százai álltak az oldalára, beleértve a helyi és tartományi vezetőket is.

Az 1530-ban megfogalmazott *Ágostai hitvallás* az első záróköve a reformációnak. Mint tudjuk, ennek megfogalmazásánál Luther nem lehetett jelen, mert egyszerűen kitiltották a birodalmi gyűlésről, helyette Melanchtonnak kellett megalázó körülmények között, hónapok hosszú munkájával és a ka-

tolikus teológusok ellenvetéseinek keresztüzében megfogalmaznia ezt a hitvallást. Maga Luther a *Schmalkaldeni cikkekben* 1537-ben tudott közvetlenül megnyilatkozni, és kicsit Melanchtonnál radikálisabban megfogalmazni összegző tételeit az elindult folyamat addigi útjáról.

Ezután Luthernek még közel egy évtized adott, hogy a hétköznapokban járja az országot – az egyre idősödő ember munkabírásáról jó tudunk, hogy hetente mennyit teljesített. Ő maga írja le, hogy legalább négy helyen prédikált – délutánonként és esténként –, két ízben tartott egyetemi órákat reggel hat órától fogva, emellett egyre szaporodó traktátusait írta a legkülönbözőbb kérdésekben az iszlámról, a törökökről, a zsidókról, a német parasztlázadásról, az istentiszteleti rend megreformálásáról, vagyis úgyszólván minden szóba jöhető kérdésben véleményt nyilvánított. Nem véletlenül teszi ki életművét a weimari kiadás 90 kötete. Hit által élt, hit által kapott annyi erőt, ami messze felülmúlta az emberi képességet és lehetőségeket. A mi esetünkben sem a pénz vagy az idő szűke a legnagyobb hiány, hanem az, hogy szívünket-lelkünket oda-szánjuk-e a lélekmentés hatalmas munkájára, Jézus Krisztus második eljövételének a Lutherénél sokkal közvetlenebb közelségében.

Eközben Luther ügyelt arra, hogy a munkája és családja közötti kényes egyensúlyt soha meg ne bontsa. Hat gyermekük született, akik közül ötöt neveltek fel, megindító olvasni Jánoskájához írt levelét, de arra gondolni is, hogy esti alkalmakkor együtt énekeltek és zenéltek a vacsora utáni családi asztal körül, ahol az egykorú ábrázolásokon Melanchton vagy Justus Jonas alakját is ott láthatjuk. Mivel a wittenbergi kolostort Bölcs Frigyes mindenestül Luthernek ajándékozta (miután az ott élő szerzetesek szélnek eredtek), Luther felesége, Bora Katalin gazdaságot tartott fenn, diákok sokaságát hívták meg vacsoráikra, ennek dokumentuma az *Asztali beszélgetések*, melyek alkalmain Luther sokszor megnyilatkozott fontos lelki kérdésekről szólva is – ezeket megörökítették a tanítványok közel négyezer elbeszélésben. Ebből is az a tanulság, hogy nem szükséges mereven különválasztani a családi és gyülekezeti életet, vannak természetes kapcsolódási pontok, melyeken keresztül ugyancsak terjedhet az evangélium, és Isten neve megdicsőülhet a legapróbb hétköznapi programok során is.

Dürer: Bölcs Frigyes választófejedelem, rézmetszet (1463–1525)

Közben Luther ügyelt arra is, hogy a hit tisztán megmaradjon, így közzétette *Kis és Nagy kátétját*, melyben gyermeket és felnőttet egyaránt vezetni kívánt a keresztény gondolkodásban. Rendszerezte a bibliai hit alapelemeit. Nyilvánvalóan ez csak a kezdetnek számított, ezt ugyanúgy kellett volna folytatni tovább, de miután 1846. február 18-án, 63 éves korában Luther lehunyta szemét, a követők nem ugyanazzal a határozottsággal és eréllyel törtek utat a reformáció későbbi szakaszaiban. Melanchton 1862-es halála után a reformáció kezdeti lendülete alábbhagyott, a végig nem vitt megvitatások nyomán újabb közösségek jöttek létre, és ezzel elkezdődött a protestantizmus felparcellázódása, mely mind a mai napig érezteti hatását. Végeredményben az egységesnek mutakozó katolicizmus lett mindennek a nyertese, mely ellentámadásba lendült, és már a 17. század során visszanyerte korábbi pozícióit. Napjainkban az ökumenizmus útját egyengeti a sokféle darabolódott protestantizmus elgyengülése, Róma napjainkban veszi kézbe nemcsak a kereszténység, hanem minden más vallás egyesítésének ügyét a gyakorlatban is. Vajon mit lehet tenni ilyen időkben? Ismét csak azt, amit Luther cselekedett. Magasra emelni az Igét, mint akik vele zászlót kaptak az igazságért. Ismét az Ige fog elvégezni mindent, a helyén mondott, a tisztán megszólaltatott és határozottan, bátran képviselt bibliai beszéd.

Reisinger János

A reformáció évfordulójára már az eddigiekben is több könyvet jelentettünk meg. Mindenkinek felhívjuk figyelmét ezekre a kiadványokra. Nyilvánvaló, hogy mindannyiunknak bele kell olvasnunk ezekben a művekbe, hogy a lutheri lelkesültség és bátorság sajátunkká legyen. Legelőször ajánljunk Virág Jenő: *Dr. Luther Márton önmagáról* című, összekötő szövegekkel ellátott lutheri idézetgyűjteményét, mely áttekintést ad a reformátor egész pályafutásáról, még hozzá saját műveinek tolmácsolásában. Walter Vilmos: *Luther jelleme* című könyve igen megragadó és szemléletes képet nyújt a reformátor lelki fejlődéséről és jellemének a mai keresztényeknél is nélkülözhetetlen vonásaiból. A szegedi Lazi Kiadó által megjelentetett *Erős vár a mi Istenünk! – Luther Márton füveskönyve* több száz megragadó Luther-idézetet sorakoztat fel Reisinger János válogatásában. Hívó protestánsoknak szól Vankó Zsuzsa könyvben és tíz füzetben is kiadott *Őrizzük az emléket – és az értékeit is?* című munkája, melyet füzeteként is terjeszthetünk és megbeszélhetünk, vagy akár Biblia-kört is építhetünk rá.

A Lutherről szóló, 2003-ban készült filmet Szabó Antal jóvoltából az egész országban vetíthetjük legálisan, bevezetéssel, megbeszéléssel kísérve. Eddig legalább 30-40 településen mutattuk be, itthon és külföldön egyaránt. Sokan e filmvetítés során szembesültek először az 500 évvel ezelőtti eseményekkel. Sokan csak hallomásból vagy rossz beállításból szerezhetek tudomást Luther munkásságáról. Nagy dolognak tartjuk azt is, hogy a felsőörsi Aethernitas Kiadó már évekkal ezelőtt megjelentette *A római pápaságról és Az egyház babiloni fogságáról* c. Luther-műveket, külön-külön kötetekben. Ezekből is van még egynéhány példány, melyet terjeszthetünk. Az utóbbi könyvről mondták hajdanában, ha Luther ezt az egyet visszavonta volna, már szemet hunytak volna határozott fellépése fölött. Az egyház babiloni fogságáról ugyanis a katolicizmus hét szentségről szóló, máig dogmaként képviselt és a gyakorlatban is alkalmazott tanát illeti megsemmisítő kritikával.

A széles néprétegek előtt valahol itt folytatódhat a reformáció, hogy az évszázadok során felgyűlt emberi hagyományokból újra világosan kivetesszék és kiemelkedjék Isten Igéje, vagyis máig szóló élő üzenete. Jelenések könyve 11. fejezetében határozott ígéretünk van arra, hogy mind az Ó-, mind az Újszövetség „égbe mennek a felhőkben”.

Szembetűnő idők jelei a közelmúltban Milyen gondolatokat ébresztenek mindezek?

Hét jelenség vált különösen szembetűnővé az elmúlt hónapokban:

- a vallási fundamentalizmus irányzatának erősödése számos országban;
- több ország politikai rendszerének elmozdulása a diktatúra felé;
- a nacionalizmus és az idegenellenesség erősödése;
- nyílt háborús konfliktusok veszélye;
- tiltakozás Európában a szélsőjobb oldali, demokráciát fenyegető irányzatokkal szemben;
- a Vatikán tekintélyének, szerepének növekedése;
- a lelkiismereti és vallásszabadság veszélyeztetettsége.

A vallási fundamentalizmus irányzatának erősödése számos országban

A vallási fundamentalizmus kifejezés olyan irányzat jelölésére szolgál, amely egy adott valláserkölcsei értékrendet kötelezővé akar tenni az egész körülötte levő társadalomban a törvényhozás eszközével, egybeolvasztva a vallási ideológiát, illetve a világi hatalmat. Ez az irányzat hatalmi pozíciót szerzett Amerikában a legutóbbi elnökválasztás nyomán, mind erőteljesebben érvényesül

Oroszországban az Ortodox Egyház és az orosz állam összefonódása által, ebbe az irányba mutat továbbá a legutóbbi törökországi fordulat is. Európában, mindenekelőtt Lengyelországon és Magyarországon kap erőteljes kormányzati támogatást ez az irányzat.

Bizonyos mértékig meglepően a távoli, de gazdaságilag egyre inkább világhatalommá váló Indiában is ebbe az irányba haladnak a dolgok: „Modi [jelenlegi kormányfő] pártja... rendkívül magabiztos ahhoz, hogy megvalósítsa konzervatív, hindu vallási programját. A választás után például azt a Jogi Aditjanat szerzetes-politikust jelölte Uttar Prades főminiszterévé, aki nem a kormányzati képességeiről, gazdasági szakértelméről..., hanem sokkal inkább gyújtó hangú vallásos beszédeiről híres.” (HVG, 2017. március 23.)

A bibliai próféciák alapján (lásd Jel 18,3) ennek a folyamatnak a további erősödése várható, és végül mindenütt általánosan bekövetkezik a világi hatalom és a vallási erők összefonódása.

Különösen tragikus a helyzet Törökországban. A múlt század elején Kemal Atatürk elindította Törökországot az „európaivá válás” útján, szétválasztotta az államtól és az egyháztól. Erdogan most ezt felszámolni igyekszik. Kemal

Atatürk tisztelete mindeddig szilárd volt Törökországban, maga a neki adott Atatürk név is erre utal, aminek a jelentése: a törökök atyja. Most már nyíltan kritizálják

Recep Tayyip Erdoğan, Törökország elnöke, az elnöki rendszer kiépítője

Atatürk eszméit és beszélnek az általa megvalósított reformok visszafordításáról. Ugyanakkor az ország lakosainak mintegy a fele még az európai típusú fejlődés útján szeretne haladni, számukra az ország „iszlamisálódása” sötét kilátásokat jelent. (Nincs kizárva, hogy törökök ezrei is elindulnak egy nap Európa felé, mert nem találják helyüket az iszlám fundamentalizmus irányába haladó országban.)

Több ország politikai rendszerének elmozdulása a diktatúra felé

Egyértelműen diktatúrának főként az észak-koreai rezsim számát

jelenleg. A demokrácia látszata alatt azonban több országban is olyan belső átrendeződés folyik, ami ebbe az irányba mutat. Ilyen folyamat zajlik a legjelentősebb államok közül Oroszországban, de más országokban is, saját hazánkban is érzékelhető ez a tendencia.

Megint csak kiemelten kell említenünk ebben a vonatkozásban a Törökországban történt alkotmánymódosítást. A napokban ismét ezres nagyságrendű letartóztatások történtek, mintegy 60 ezer ember került börtönbe a legutóbbi politikai fordulattal összefüggésben. Erdogan elnök nyíltan szól beszédeiben a halálbüntetés visszaállításáról is, ami oda vezethet, hogy szó szerint kiirtja ellenzékét.

A nacionalizmus és az idegenellenesség erősödése

Európa számos országában jellemző ez, éppen ezért kíséri nagy figyelem az országos választásokat ebben az évben. Franciaország

is annyira megosztott például, hogy a szélsőjobb oldali párt vezetője, Marie Le Pen bejutott az elnökválasztás második fordulójába. (A választást végül vetélytársa, a centrista Emmanuel Macron jelentős fölényrel nyerte, de Le Pen támogatottságának mértéke így is nagyon elgondolkodtató.)

Erősödik a nacionalizmus a Balkán több országában, például Szerbiában, Macedóniában.

Indiában is erősödik a nacionalizmus, amihez hozzákapcsolódik a vallási szál is: „Földcsuszamlásszerű győzelmet aratott India legnépesebb szövetségi államában a hindu nacionalista párt. A parlamenti mandátumok háromnegyed részét szerezte meg a 204 milliós államban...” (HVG, 2017. március 23.)

Magyarországon is erős az idegenellenesség. A „migránsutálat” mellett a korábbi, soha igazán fel nem számolt antiszemitizmus ma is fennáll. Elszomorító olvasni, hogy a Medián 2016 októberében

felvett adatsor alapján készített jelentése szerint, a magyar társadalom 30%-a hajlamos elfogadni az antiszemita előítéleteket.

Nyílt háborús konfliktusok veszélye

Az előbbi három jelenség együttesen abba az irányba hat, hogy bármikor kirobbanhatnak az egész világot érintő súlyos háborús konfliktusok. A most még fennálló, de már repedéseket mutató Európai Unió, illetve annak alapeszméi éppen arra szolgáltak, hogy a nacionalizmusból származó háborúk veszélyét minimalizálja, illetve kiküszöbölje, legalábbis Európában.

Az egész világot érintő konfliktusok kirobbanása ma egyre fenyegetőbb. Az új amerikai külügyminiszterről, Rex Tillersonról például az észak- és dél-koreai határvonal mentén készítették hivatalos fényképet dél-koreai látogatása során, amelynek egyértelműen provokatív üzenete volt: „Tillerson azt mondta: Kizárt a közvetlen megbeszélés Washington és Phenjan [Észak-Korea fővárosa] között, az USA által mérlegelt lehetőségek egyike pedig a katonai csapás Észak-Korea atomhatalmi ambícióinak megtörésére.” (HVG, 2017. március 23.)

Tiltakozás Európában a szélsőjobb oldali, demokráciát fenyegető irányzatokkal szemben

Felriadtak és elszánt küzdelmet folytatnak a jelenlegi Európai Unió értékeihez ragaszkodó tömegek Európa-szerte. Ennek a következménye volt, hogy sikerült megállítani a szélsőjobb hatalomra

jutását Hollandiában és Ausztriában, és végül Franciaországban is.

Tudjuk azonban, hogy mind-ezek önmagukban nem képesek feltartóztatni az előbbieken vázolt veszedelmes irányzatokat. *Mennyei erők hatnak ezeken keresztül is, hogy a szelek féken tartassanak. Kérdés azonban, hogy meddig fogják vissza Isten anyagai a szeleket.*

A Vatikán tekintélyének, szerepének növekedése

Számos jel mutatja, a Vatikán egyre inkább azon dolgozik, hogy az átalakuló, új eszmékre épülő és új társadalmi formákat létrehozó globális világ élére álljon.

„Az Európai Unió Püspöki Konferenciáinak Bizottsága (vagyis COMECE) elnöke, és Christopher Hill, az Európai Egyházak Konferenciájának (CEC) elnöke közös nyilatkozatot fogalmazott meg Jean-Claude Juncker, az Európai Bizottság elnökével való találkozásuk alkalmából. Március 31-én találkozott a COMECE elnöke és a CEC elnöke, hogy erősítsék az egyházak ökumenikus elkötelezettségét az európai projektben, keresve célravezető új utakat a jelenlegi kihívások közepette, és ugyanezen a napon Jean-Claude Juncker, az Európai Bizottság elnöke is fogadta a két egyházi személyt, az Európai Unió működéséről szóló szerződés 17. cikkelyében megfogalmazott, az Európai Unió és az egyházak közötti nyílt, átlátható és rendszeres párbeszéd részeként. A találkozást követően közös nyilatkozatot adtak ki: »A Római Szerződés 60. évfordulója új lehetőséget kínál, hogy európai történelmünkön és a

kontinens jövőjéről elgondolkodjunk.« A Római Szerződés 60. évfordulójára való megemlékezésre a COMECE [az Európai Unió katolikus püspökeinek konferenciája] és a *Szentszék október 27. és 29. között kongresszust szervez a Vatikánban, Európa újragondolása címmel.* A COMECE ezzel lehetőséget kínál a párbeszédre és a közös gondolkodásra püspökök, magas rangú politikai képviselők és további egyházi képviselők között, Ferenc pápával közösen. *Ezzel is nyílt jelét adva a Katolikus Egyház erős elkötelezettségének a kontinensen való közös együttélés új formáinak megtalálása iránt.*»

(www.evangelikus.hu – Európai egyházi vezetők és az EB elnöke egyeztettek Európa jövőjéről)

A nagy ívű vatikáni politika megnyilatkozása volt Ferenc pápa kétnapos egyiptomi útja is (április 28–29.). Békekonzferenciát tartottak a kairói székhelyű al-Ahzar szunnita egyetemen. Az eseményről így szólt az előzetes híradás: „Az al-Ahzar békekonzferenciájára meghívtak több mint 200 résztvevőt a világ minden tájáról. A szun-

nita egyetem vezetői mellett jelen lesznek a főbb közel keleti egyházak képviselői, akik valamennyien szeretnék elmélyíteni a párbeszédet... Ferenc pápa kairói látogatása idején a nagyimám meghívására jelen lesz Bartolomeosz konstantinápolyi ökumenikus pátriárka is..., azt jelezve, hogy az ökumenikus és vallásközi párbeszéd határozottan halad előre a maga útján.

Ferenc pápa egyike a legnagyobb vezetőknek, aki képesek elvezetni a világot a béke és a biztonság felé. Ezért döntöttünk úgy, hogy újra felvesszük a párbeszéd fonalát... – nyilatkozta Abdel Rahman Moussa..., az al-Ahzar nagyimámjának külügyi tanácsosa.” (hu.radiovaticana.va; Muzulmánok és koptok örömmel várják Egyiptomba Ferenc pápát, a béke hírnökét.)

A lelkiismereti és vallásszabadság veszélyeztetettsége

Az előbbieken vázolt átalakulások törvényszerűen vezetnek a lelkiismereti és vallásszabadság

Ferenc pápa és az egyiptomi államfő, Abdel-Fattáh esz-Szíszi találkozója

Vlagyimir Putyin orosz elnök

megnyirbálásához. Ennek egyik figyelmeztető jele az, amiről az alábbi hír szól: „Az orosz legfelsőbb bíróság csütörtökön [április 20.] nyilvánosságra hozott ítéletében betiltotta a Jehova Tanúi kisegyházat, azzal az indoklással, hogy az »szélsőséges szervezet«. Előzőleg az igazságügyi minisztérium kérte, hogy rendeljék el a felekezet Szentpétervár közelében működő országos székhelyének a bezárását... Az orosz hatóságok a felekezet több kiadványát is felvették a tiltott szélsőséges publikációk listájára... A bírósági döntés elrendelte a Jehova Tanúi Oroszországban működő mind a 395 szervezetének betiltását. A felekezet vagyona állami tulajdonba kerül... A Jehova Tanúit 1991-ben jegyezte be hivatalosan az Oroszországi Föderáció igazságügy-minisztériuma. A felekezetnek saját adatai szerint 175 ezer híve van Oroszországban.”(<http://index.hu>; Oroszországban betiltották a Jehova Tanúi egyházat.)

Megtörténhet ez az adventista közösséggel is Oroszországban és másutt? *Számolunk-e ezzel, készülünk-e erre?*

Milyen gondolatokat ébresztenek ezek a jelenségek?

Még mindig nehéz határozott választ adni a kérdésre, hogy benne vagyunk-e már Mt 24,6–8 időszakában, vagy ennek a befejezése még ezután következik. Figyeljük meg jól, hogy miről is szólt Jézus: „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete, mert mindezeknek meg kell lenniük. De még ez nem itt a vég. Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen, és lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé. Mindez pedig a sok nyomorúságnak kezdete.”

Régóta foglalkoztat, hogy mire vonatkozik Ellen White alábbi bizonyágtétele: „A legnagyobb zavar-

dottság közepette láttam a Föld lakosait. Háborút, vérontást, nyomort, nélkülözést, éhínséget és járványokat láttam.

Mikor ezek vették körül Isten népét, kezdtek összetartani, félretették apró nézeteltéréseiket. Nem méltóságuk uralta már őket, hanem mély alázat. A szenvedés, a zavar és a nélkülözések visszahelyezték az értelmet a trónjára... Azután másra terelték figyelmemet. A béke rövid időszakát láttam. Újra megmutatták nekem a Föld lakosait, és újra minden a legnagyobb zűrzavarban volt. Küzdelem, háború, vérontás dühöngött mindenfelé, vérontással és járványokkal... »Az emberek elhaltak a félelem miatt, és azok várása miatt, melyek a Föld kerekiségére következnek.« (Lk 21,27)” (*Bizonyágtételek*, I. köt., 253–254. o.)

Jó lenne, ha nem várnánk az előbbieken vázolt pozitív változással Isten népe körében addig, amíg majd a súlyos nehézségek kényszerítenek rá erre.

Ugyancsak Ellen White írja:

„Krisztus jövetelének jelei túl világosak ahhoz, hogy kételkedjünk bennük. E dolgok fényénél az igazság minden hitvallójának erőteljes bizonyágtétevének kellene lennie... Ijesztő ez a tétlenség, a buzgalom hiánya Isten ügyében. Ez a halálszerű álmom Sátólól ered...

Mit is mondhatnék, hogy felrázzam Isten maradék népét...?! Isten értésemre adta, hogy rettenetes események állnak előttünk. Sátán angyalai minden erejüket Isten népe ellen fordítják. Tudja, hogy ha még kissé tovább alszanak, akkor biztosan az ő áldozatai lesznek... Figyelmeztetek mindenkit, aki Krisztus nevét vallja, vegyék szemügyre magukat közelről, és vallják be fenntartás nélkül, alaposan minden helytelenségüket, hogy azok előttük menjenek az ítéletre... Testvéreim, ha nem használjátok ki a kegyelem e becses perceit, mentség nélkül maradtok. Ha nem tesztek rendkívüli erőfeszítést, hogy lerázzátok az álmod, ha nem bánjátok meg komolyan bűneiteket, az értékes percek hamar tovatűnnek; megmérnek és híjával találnak titeket.” (*Bizonyágtételek*, I. köt., 246–249. o.)

Összeállította: Vankó Zsuzsa

LEGYÜNK KÖZÖS ÁLLÁSPONTON

A Generálkonferencia 1973-as és 1974-es évközi tanácskozásainak felhívásai

A világegyházunk 1973-as, valamint 1974-es tanácskozásaira egybegyűlt vezetők megtapasztalták a Szentlélek különleges jelenlétét. Ezt a tanácskozást egyfajta megkülönböztetett légkör jellemezte, bűnbánat, bűnvallomás és ima, újbóli elkötelezettség küldetésünk iránt, valamint amellet, hogy hirdetni kell az adventüzenetet minden ágazatnak, nyelvnek és népnek.

Különleges felhívások hangoztak el az egyház minden tagja részére egy-egy ilyen tanácskozás után, amelyeket később összegyűjtöttek, s ezeket a Generálkonferencia elnöke, Robert H. Pierson egy kis kiadványban tette közzé, amely a következő nevet kapta: „Az évközi tanácskozások felhívásai.”

Ezekben a közleményekben igen komoly szavak hangoztak el világgözösségünk vezetői részéről, ahogyan ezt Elder Pierson testvér mondta:

„Testvéreim, testvérnőim, már régen időszerű, hogy ez az egyház közös álláspontra jusson, keresse az Urat, és arra a közös tapasztalatra tegyen szert, amely által felkészül a kései eső elnyerésére, a munka befejezésére, mielőtt bekövetkezne az Úr Jézus második dicsőséges eljövetele. Megalkuvásnak és bűnnek nincs többé helye! Jellemünk legyen krisztusi, ez legyen állandó célunk. A gyakorlatért, amelyet el kell érniünk, mélyre kell mennünk, nagyon mélyre. Szilárd erőfeszítések árán el kell jutnunk a bűnbánatra, és el kell hagynunk a bűnt. Az odaszentelődés és elkötelezettség szolgálata az évközi tanácskozáson, valamint ugyanez a gyülekezetekben – ez jó kezdet. Az egyetlen hatalom, amely elegendő ehhez, a Szentlélek ereje, amely feltárja előttünk a Kálváriát. Ez olyan erővel tárul fel előttünk, hogy meggyűlöljük a bűnt, amely Isten Fiát keresztre feszítette. A Kálváriát nézni annyira magával ragadó, hogy elvezet ad-

dig, míg nemcsak a bűnt gyűlöljük meg, hanem megutáljuk annak gyakorlását is, így végül elhagyjuk azt.

Prédikátorok, tanítók, egészségügyi, nevelési, kiadói dolgozók, irodai alkalmazottak, könyvevangélisták és minden egyházi alkalmazott, gyülekezeteink a különböző terü-

leteken, lépünk közös egységre! Mindannyian vétkeztünk! Nagyon sokan közülünk nem úgy élnek, mint ahogyan kellene. Valljuk meg bűneinket őszintén, a szívből jövő bűnbánat megbocsájtást, megbékülést és teljes helyreállítást eredményez! (*Our Firm Foundation*, 1995. április)

Örömmel olvastuk Robert H. Pierson testvér bátorító szavait – aki 1966–1979 között volt a Generálkonferencia elnöke –, s aki reményét fejezte ki, hogy a ’73–’74 évi tanácskozások, valamint a résztvevő vezetők lelkülete „jó kezdetnek” bizonyulhat.

Sajnos az elhangzott szavak jobbra hatástalanok maradtak, mint szomorúan észleltük, éppen a hetvenes évek közepe táján érkeztünk el egyre inkább a megjövendő súlyos ómega-válság tragikus szimpptomáinak szemeink előtti valóságos beteljesedéséhez. Gondoljunk csak a nők gyülekezeti vénné és lelkésszé szentelésének véget nem érő küzdelmeire, amely ugyancsak ez idő tájt indult. Különösen itt, Amerikában rendkívül harcossá és erőltetetté váltak azoknak állásfoglalásai és érvei, akik egyébként is a liberális irányvonalat képviselték. Ez a sajnálatos harci szellem az Európai Divíziókra is áterjedt. Ezt követően, a ’70-es évek után ez a lelkület újra és újra feszültségben tartotta az ötévenként megtartandó generálkonferencia üléseket. Így léptük át a nyolcvanas évek küszöbét is, amikor e téma intenzitása csak súlyosbodott, és egyáltalán nem tükrözte a ’70-es vagy ’74-es jó lelkületű évközi ülések szellemét, amelyről maga Pierson testvér számolt be abban az időben. Sajnálatos, hogy az itt-ott kierohtetett szavazások nagyon kevésbé tükrözték a megértő keresztény biblikus szellemet, és alig motiválta ezeket a döntéseket a „mint mond az Úr...?” kérdésére való válaszadás.

Ezeknek az elhamarkodott lépéseknek ma is érezzük szomorú következményeit. Mintegy húszévnyi időpazarlás és előcsatározások után, 1990-ben került először sor az ekkor esedékes Generálkonferencián (USA) szavazásra a nők felszentelése mellett vagy ellen. A világgözösség delegátusai szavaztak, a kérdés nemlegesen dőlt el, majd talán „hátha mégis” alapon az Európában 1995-ben megtartott Generálkonferencián (Hollandia) újra napirendre tűzték a szavazást, amely ismét nemlegesen dőlt el.

Viszonylag hosszú idő telt el ezt követően, míg nem a liberális talajon álló testvérek 2015-ben (USA) erős agitálással újra kiharcoltak és megkockáztattak egy újabb szavazást. Az esemény éve elég közel esik hozzánk. Az Úr iránti hálával mondhatjuk, hogy a történelmi adventizmust képviselő testvéreink szavazata nyomán ismét nemet mondtak a delegátusok a nők lelkésszé való felszentelésére.

Három sikertelen szavazás után azt gondolhatnánk, a higgadt keresztényi lelkületnek és az Úrra való teljes ráhagyatkozásnak kellene most már átvennie a szerepet a nők lelkésszé szentelésének kérdésében. Reméltük, hogy a hangok elcsendesednek, a kedélyek nyugvópontra jutnak. Sajnos az utóesemények nem ezt igazolják!

Azt kell hallanunk itt Amerikában, hogy hol egy konferencia bizottsága, hol éppen az egyik unió felelős testülete tart tanácskozást, és szavazza meg női lelkészek alkalmazását, akiknek megbízólevelet adnak, s ezzel a lépéssel tökéletesen szembemennek a Generálkonferencia rendjével (working policy). Ez a megbízatás azt jelenti, hogy ezek a testvérnők anél-

kül, hogy kézzel megérintésével felszentelésük, ugyanazokat a felszenteléshez kötött szolgálatokat gyakorolhatják (kereszttség, úrvacsoraosztás, esketés), mint amelyeket a szabályszerűen felszentelt férfi lelkészek végeznek. A nőtestvérek vénné (presbiter-ré) való felszentelése természetesen legálisan folyik, ugyanis ez valamikor, a hetvenes években kezdődött zűrzavarban támogató szavazatot kapott az egyik évközi tanácskozáson. S nem feledkezhetünk meg „a sors keserű fintoráról” sem, arról, hogy nekünk, magyaroknak is alaposan kijutott az 1970-es évek közepén az azokban az években elinduló sorozatos események szomorú tanulságaiból.

A hazánkban megtörtént akkori események után érzett „keserű szájíz” ma is élénken él bennünk, mi is láttuk személyesen Robert H. Pierson testvért, a Generálkonferencia elnökét Magyarországon, aki talán éppen annak a döntésének az idejéhez közeledett, amellyel végül betegségéből kifolyólag le kellett mondania. Ügyünkhöz való hozzáállása kapcsán mi csak jó emlékeket őrzünk személyével kapcsolatban. Egyet kell értenünk azzal a véleménnyel, amit itt Amerikában – és máshol is – testvéreink magukban hordoznak: amikor jó hírű volt generálkonferenciai elnökökre emlékezünk, Pierson testvér nevét említjük a felsorolás élén.

Ha még nem olvastuk volna, olvassuk el személyes levelét, amelyet az egész közösséghez intézett az elnökségről történő lemondása alkalmával (www.kurtszo.hu – Gondolatok Robert H. Pierson búcsúbeszéde kapcsán).

Fehér János

Családos tábor – Kunfehértó (Július 30. – augusztus 6.)

Táborunk a 120 hektáros Kiskunsági Nemzeti Park mellett fekszik, így kitűnő túralehetőségek kínálkoznak. A kerítéssel körbevett, nyírfákkal övezett, ligetes-árnyékos területen sok sportolási, csoportos beszélgetési lehetőség adódik. A közösen töltött időt pihenéssel, kirándulással, közös sporttal, fürdözéssel, előadásokkal, beszélgetésekkel kívánjuk tartalmassá tenni – vagyis család- és közösségépítő táborot kívánunk szervezni. A gyermekeknek is sokszínű programot igyekszünk kínálni (pályaorientációs beszélgetések 12-15 éveseknek, bibliai foglalkozások, kézműves-foglalkozások, gyógynövénygyűjtés, sportfoglalkozások, kirándulás, fürdőzés, lovaglás).

Ízelítő témáinkból: Miként veszélyezteti a végidő társadalmát a harmonikus családi életet?; Kikészít vagy „kikészít”? Különbözőségeink megértése és elfogadása; A konfliktuskezelés és a megbocsátás művészete a házasságban; „Örökös társak”? Hogyan segíthetjük egymást a közös „célba érkezéshez”?; A felnőtté váló gyermekek és szüleik kapcsolata; Az „egészséges” zene. Hogyan formálhatjuk zenei ízlésünket, hallásunkat?; A szülői magatartás és példa jelentősége – Luther személyiségét miként formálták?

Költségek: 4500 Ft/fő – felnőtt (sátor, lakókocsi olcsóbb); 3500 Ft/fő – 3–12 éves korig (3 év alatt ingyenes)

Jelentkezés:

Balogh Gábor ☎ 20/379-6019 – b.gbr@icloud.com

Soós Attila ☎ 20/379-6170 – soosattila.nyitottszemmel@gmail.com

Isten megmentette a fiamat...

...és még az én gyöttrő, belső aggodalmamat is eloszlatta

2016. december 30-a volt. Erdélyben már napok óta tombolt a fagyos tél. Mínusz 23 fokot mért a veranda hőmérője. Péntek este volt, a cserépkályhában vidáman pattogott a tűz. A szombat kezdete elhozta az egész héten várt nyugalmat. Hirtelen megszólalt, és hosszan csengett a telefon. A férjem vette fel.

– Apuci, te vagy? – kérdezte a lányom köszönés helyett. Menj át a másik szobába, nem akarom, hogy anya hallja, amit most mondok. Lacit elütötte egy autó. Éppen most szállítja a mentő a kórházba... Dána most telefonált, a két kisgyerekek egyedül van otthon, nem tud elmenni a kórházhoz. Mi a Floreasca (bukaresti kórház) felé tartunk autóval. (Laci a fiam, a lányom öccse; Dána Laci felesége, a menyem.)

– Ki értesített a balesetről? – kérdezte a férjem falféher arccal.

– Laci a mentőben magához tért, de nem tudja, hogy került oda. Összevissza beszélt...

Mindent hallottam. Furcsa bénultság vett erőt rajtam. Nem sírtam, nem kérdezősködtem, percekig keresztül néztük egymást szótlánul a férjemmel, majd lassan felálltam, és csak ennyit tudtam motyogni:

– Megyek Bukarestbe.

A gondolataimban sötét dolgok kavarogtak. Egy kép jelent meg előttem: a fiam, az én drága kis fiam valahol a hideg hóban véresen fekszik. Talán eltörött a lába vagy a keze... Ahogy tépelődtem, megszólalt bennem egy belső hang: „Most mutasd meg, hogy az én gyermekem vagy. Szedd össze magad, hol van a hited?”

„Istenem, te tudod, hogy én nagyon szeretlek, de a gyermekem, az én egyetlen fiam, ha...”

Hirtelen magamhoz tértem, és már tudtam, mit kell tennem. Térdre borulva kértük Istent, hogy legyen irgalmas hozzánk, és ha megegyezik szent akaratával, mentse meg a fiunkat. Aznap éjjel mindketten elutaztunk Bukarestbe. Kétórás késéssel érkezett meg a vonat, így több mint két órát vártunk az állomás hideg, fűtetlen várótermében.

Másnap délben hazaengedték a fiamat. A halántéka fölött nagy kék folt, az arca a felismerhetetlenségig feldagadva. A Gondviselő jóvoltából azonban egyetlen csontja sem törött el, kezét és lábát viszont sebek borították, az egész teste tele volt zúzódásokkal. Fájdalomtól eltorzult arccal feküdt, de nem panaszkodott.

Aggódva ültem az ágya mellett, és még mindig azon tépelődtem, vajon mennyi ideig feküdt a hideg földön eszméletlenül?

– Hogy történt a baleset? – kérdeztem tőle.

Nem sokat tudott mondani.

– Siettem haza... – kezdte mesélni a fiam. – Megálltam, kiszálltam az autóból, és át akartam menni a szemben levő üzletbe vásárolni. A gyalogát-

járó messze volt tőlem, így a rövidebb utat választottam. Nem tudom, honnan, hirtelen megjelent egy taxi, óriási csattanást hallottam, és többre nem emlékszem...

Az élet ment tovább, reggeltől estig a fiam mellett ültem, közben ismételtlen imádkoztam, kértem, hogy valamiképpen megtudjuk, mi is történt valójában.

Január másodikán a fiam egyik – Németországban élő – nagyon jó barátjával beszélgettem telefonon.

– Boldog új évet! Hogy vannak?

Röviden elmondtam a történeteket.

– Jövő héten Bukarestben leszek, egy ügyfelemet kell képviselnem a törvényszéken. Feltétlenül meglátogatom Lacit.

Három nap múlva szólt a telefon.

– Itt Ovidiu beszél. Ibi néni, nagy újságom van, nemsokára személyesen elmesélem. Találkoztam az a sofőrrel, aki elütötte Lacit.

Nem akartam hinni, hogy Isten ilyen csodálatosan megoldotta a kérésemet... Pár óra múlva Ovidiu a következőt mesélte:

– Az este érkeztem repülővel, és ma reggelre taxit hívtam a hotel recepcióján. A törvényszék felé vezető úton szóba elegyedtem a sofőrrel: „Szomorú vagyok. Az egyik nagyon jó barátomat december 30-án elgázolta egy taxi.” A sofőr meglepetten nézett rám, majd lassított, és hirtelen megállt.

– Honnan..., honnan tudja ezt Ön?

– Az édesanyja mesélte el.

Pár pillanatig hallgatott a sofőr, majd csendesen ennyit mondott:

– Én ütöttem el...

– Kérem, mondja el, hogyan történt...

A sofőr mesélni kezdett:

– Szürkület volt, a lámpáim épp, hogy bekapcsoltam, amikor a kocsit hirtelen át akart szaladni egy ember. Próbáltam fékezni, de már késő volt. Telibe kaptam, felrepült, betörte a szélvédő ablakát, behorpasztotta a motorháztetőt, aztán lezuhant. Még felállt, de összeesett, és elvesztette az eszméletét. A járda szélére húztam, és azonnal hívtam a mentőt, a rendőrséget. Vastag tollal bélelt dzsekije meg a

téli bundás sapkája, amely a fülét takarta, megvédte, habár véres volt, mert a halántéka fölötti sebből szivárgott a vér.

Ezután pár perc alatt Bukarest egyik legjobban felszerelt kórházába vitték fiamat, ahol különleges gondnal órákon át vizsgálták. Ultrahang, MRI-vizsgálat, analízisek, infúzió stb. Hála Istennek, a súlyos baleset ellenére a csodával határos módon életben maradt, sőt semmi maradandó nyoma nem maradt a történeteknek.

A nagy kérdés: Bukarest utcáin ezer meg ezer taxi siet a hívásokra. Ki irányította ennek a sofőrnek az útját akkor és ott? Ki hallgatta meg a szomorú anya imáját? Ki volt ott a baleset helyszínén, és ki védte meg a fiamat a tragikus haláltól? Ki vette a védőszárnyai alá, hogy egyetlen csontja sem törött el? Ki segített neki, hogy két hét múlva már elutazhatott Amerikába?

Erre csak egyetlen felelet van: szerető Istenünk, aki megengedi néha a megpróbáltatásokat, de velünk együtt szenved, hiszen az ő szeretett gyermekei vagyunk. A törvény áthágása viszont mindig következményekkel jár, még akkor is, ha a gyermekei vagyunk...

A fiam pár nap múlva lehajtott fejjel, halkán, inkább magának, mint nekünk, mondta:

– Én voltam a hibás. Nem az átjárón mentem át. A rövidebb, de a veszélyes utat választottam. Isten segítségével nélkül ma halott lennék. Sokat tanultam ebből az esetből. Áldom Istent, hogy életben maradtam!

Forrai Ibolya (Erdély)

Hogyan lettem Biblia-tanár?

Azt a tapasztalatomat szeretném elbeszélni, hogyan teljesült szívem rejtett vágya, noha emberileg semmi lehetőség nem látszott erre. De esetemben is igazolódott, hogy ami embereknél lehetetlen, Istennél lehetséges.

A gimnázium elvégzése után egy pszichológiai intézetben dolgoztam, ahol az országot bejárva több ezer fiatal korú pszichofiziológiai pályaképzési vizsgálatában vettem részt. Az intézetet két és fél év múlva átszervezték, és ekkor már egy tudományos kutató munkában segítettem. A munkám elég megterhelő volt, naponta 8, 10, 12 órát kellett dolgoznom. Ekkor elhatároztam, hogy pedagógus leszek, és jelentkeztem orosz és pedagógia szakra, levelező tagozatra, ahová fel is vettek. Majd az intézetből kilépve először nevelőtanár voltam, tíz évig tanítottam az orosz nyelvet, amit nagyon szerettem. Minden igyekezettel próbáltam motiválni a gyerekeket, a figyelmüket összpontosítva a maximális tudást kihozni belőlük. Több kerületi, budapesti és országos versenyeken értünk el kimagasló eredményeket. Munkámért miniszteri kitüntetésben részesültem.

Ekkor egy érdekes dolog történt. Édesapámat meglátogatta egy lelkész ismerőse, aki a beszélgetés végén értem is imádkozott, hogy én a gyerekeknek az iskolában a bibliai igazságokról tudjak beszélni. Nagyon különösnek találtam az imádságot, és el nem tudtam képzelni, hogy én ilyen dolgokról beszéljek tanítási órákon. Ezután hamarosan átkerültem egy másik iskolába – ekkor már az orosz nyelv tanítása megszűnt, és a tanévnyitón az igazgató mellett a legnagyobb meglepetésemre több lelkész állt, s azt mondták, hogy bevezetik rendes órakeretbe

a „keresztény kultúra alapjai” tantárgyat, ezen belül a Biblia-ismeret tanítását az iskolába, az első osztálytól az érettségiig. Majd ezt követően kaptam egy szép levelet is valakitől, hogyha ehhez kedvet érek, jelentkezsem egy hitoktatói szakra. Elvégeztem a főiskolát, de még német nyelvből is diplomát kellett szereznem, s így mind a kettőt tanítottam. Nagyon boldogan beszéltem a gyerekeknek a bibliai igazságokról, a bibliai történetek mondanivalójáról, tanulságairól, a bibliai etikáról. Egy különösen csodálatos dolog volt még az is, hogy egy alapítványtól ingyen Bibliákat kaptunk, amelyekből tanulhattak tanítványaim a tanórákon, sőt ajándékként otthonaikba hazavihették, ahol az órán átvett tananyagot szüleikkel, nagyszüleikkel, testvéreikkel újra átvehették. Így több mint 1000 Bibliát oszthattam szét.

Igen a Bibliát, a Könyvek könyvét taníthattam, azt a könyvet, amely sziklaszilárd alapokon áll, amelynek minden szavát, minden betűjét a Szentlélek Isten ihlette (2Pt 1,19–21), amely páratlan, kiemeríthetetlen, elpusztíthatatlan alkotás. A Bibliában végigvonul az egész világtörténelem és egyháztörténelem. Lapjain az örökkévaló Isten léte és szeretettel telített szavai éles reflektorfényvel világítják be azt az életutat, amely e mulandó világból az örökkévaló országba vezet. Húsz évig taníthattam a Bibliát, akkor, amikor az országban állami iskolákban még hittant sem oktattak. Ezen időszak alatt több igazgatóváltás volt, és többször meg akarták szüntetni a Biblia-tanítást, de végül mindig megmaradt.

Remélem, hogy tanítványaim közül minél többen megérthették és életükbe is beépíthették a legfontosabb dolgot, a hit ismeretét. Tudjuk, hogy némely mag az útfélre, némely a köves helyre, némely a tövisek közé esik, de van mag, amely a jó földbe kerül, és terem harmincannyit, hatvanannyit és százannyit (Mt 13,3–8.18–23).

Imádkozó szívvel gondolok arra, hogy tanítványaim közül mind többen legyenek, akik az örök életbe vezető úton élhetik életüket, a Tízparancsot életgyakorlatuk örök érvényű zsinórmértékének tartásuk, s másokat is erre az útra vezessenek.

Buday Márta Mária ny. tanár

KÖNYVEVANGÉLISTA-MUNKA

kórházakban, szakrendelőkben, szanatóriumokban

„Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek.” (Mt 9,12)

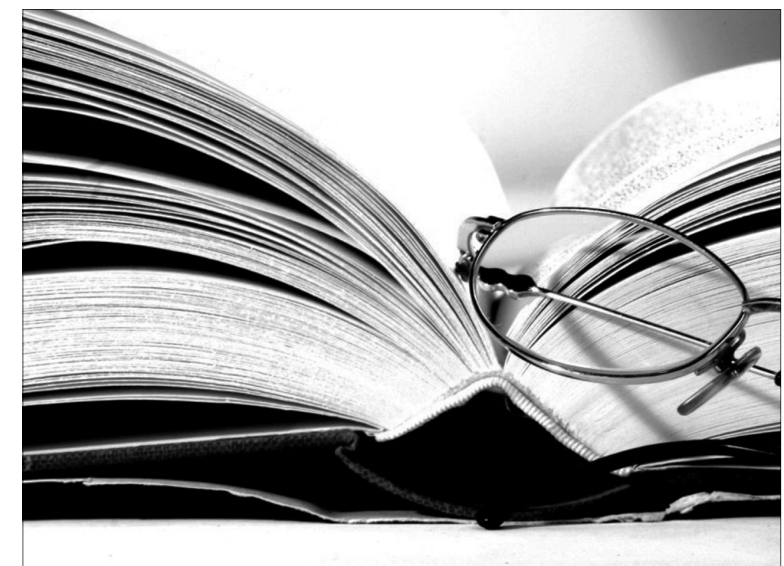
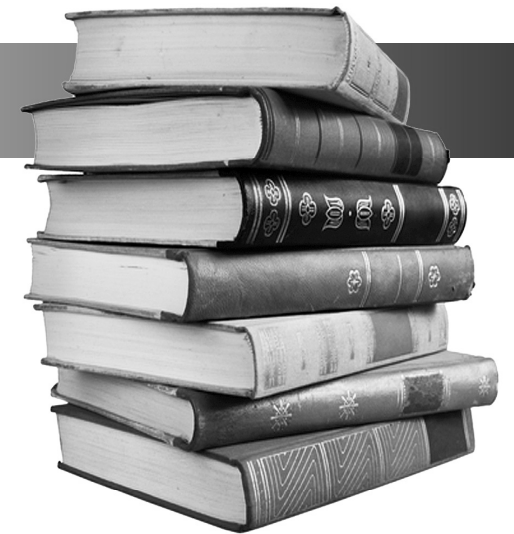
Az elmúlt évben munkálkodásunk kiemelt területévé váltak az egészségügyi intézmények: kórházak, szakrendelők, szanatóriumok.

Azt tapasztaljuk, hogy a betegek nyitottabbá válnak az életmód-változtatásra, a gondolkodásmódjuk megváltoztatására. Megállítja, kizökkenti őket a bajuk a hétköznapi sürgés-forgásból. Sokan elmondták nekünk, hogy betegségük, balesetük segített nekik és családtagjaiknak, hogy újragondolják életük gyakorlatát, és komoly változtatásokat vigyenek véghez.

Ezekben az intézményekben minden korosztállyal és társadalmi réteggel kapcsolatba kerülünk. Minden nap megrendítő – látva a sok testi-lelki, emberi nyomorúságot; tanulságokkal bővelkedő – hallva az emberek élettörténetét; felelősséggel teljes – mit tehet Isten rajtunk keresztül értük. A betegek bizalommal vannak irántunk, ha érzik az őszinte együttérzésünket és jó szándékunkat irányukban. Kapaszkodnak minden „szalmaszálba”, ami segítheti testi-lelki gyógyulásukat. Örömmel fogadják egészségügyi könyveinket, egyszerű tanácsainkat, és sokakkal lehet beszélgetni a lelki dolgokról is, amelyek sokszor a betegségek mögött meghúzódnak. Lelki fogékonyság esetén van alkalmunk beszélgetni Istenről is.

Az egészségügyi téma mellett a gyermekneveléssel, családi élettel kapcsolatos könyveink vonzzák a családokat, a nagyszülőket. Az igaz történeteket tartalmazó gyermekkönyveink sok gyermek, szülő, nagyszülő figyelmét felkeltik. Irodalmi, képzőművészeti kötetek sok finom lelkű embert meg-

állítanak. A Biblia jelenléte is nyilvánvaló Reisinger János könyvei által. Mellettük mindig ott van kitéve a Károli-fordítású Biblia. Egyéb bibliai tárgyú könyveinket érdeklődés esetén szoktuk megmutatni, ajánlani. Mivel havi rendszerességgel visszamegyünk az egészségügyi intézményekbe, több visszatérő vásárlónk van az orvosok és az ápolók között. Vannak visszatérő, kezelésekre járó betegek, akik hozzánk is vissza-visszajönnek vásárolni, beszélgetni. Több helyen a takarítóhölgyek közül is vannak visszatérő vásárlóink. Több egészségügyi dolgozóval, takarítóval, portással az idő múlásával tegező viszonyba is kerültünk. Sokan szívesen megadják a telefonszámukat, hogy kapcsolatban maradjunk egymással. Úgy érezzük második otthonunkká váltak a kórházak, szakrendelők, szanatóriumok, annyi időt töltünk, annyi „élmény” ér minket ezekben az

aki valamikor az adventistáknál tért meg – most pálos szerzetes nővér.

Ha a világban sürgünk-forgunk, kívánatos helynek tűnhet számunkra a földi lét, de ha a kórházakban időzünk, „várjuk és sóvárogjuk az Isten napjának eljövetelét”. Siettessük szent életünkkel a bűn történelmének lezárulását, Jézus dicsőséges második eljövetelét!

➤ <

E rövid beszámoló által szeretnénk volna a testvérek figyelmét felhívni az egészségügyi intézményekben

intézményekben. Külön füzetet vezetünk a kórházi vásárlásokról, az ott alakuló kapcsolatainkról.

A kórházak, szakrendelők vonzáskörzete igen nagy, a szanatóriumokba pedig az ország minden pontjáról érkeznek betegek. E központok által széles körben tárulhat az emberek szeme elé tiszta irodalmunk, lehet „élet illata” személyes befolyásunk. Bár sok egészségügyi intézményben nem lehetséges az árusítás (ezt mi is és könyvterjesztő munkatársaink is tapasztaljuk), ám sok más helyen lehetséges és áldásos. Érezzük, hogy buzgó könyörgésre van szükség, mert „az erős fegyveres őrzi az ő palotáját” (Lk 11,21). Csak a nála erősebb fegyveres – Jézus – szabadíthatja ki a foglyait. Tapasztaljuk a küzdelmet, és szemtanúi vagyunk az isteni szabadításoknak is. A legnagyobb örömünk, ha mi is eszközei lehetünk az isteni szabadításnak egy-egy beteg életében, láthatjuk amikor élő hittel, reménységgel bízza magát Istenre. Nagyon elgondolkodtatott és megrázott bennünket egy apáca hölgygel való találkozásunk,

rejlő könyvterjesztési lehetőségekre, ennek messze ható voltára.

Nagy örömünkre az elmúlt héten egy testvérnőnk azzal hívott telefonon, hogy a helyi kórházban járt, és engedélyezték számára, hogy ott alkalmanként – munkája mellett – könyvet is árusítson. Tanáccsal, ha szükséges fizikai jelenlétünkkel is szeretnénk segíteni minden hasonló elindulást. Bátran keressetek bennünket telefonon!

Jóni Tibor (30/532-9380)

Jóniné Zsuzsa (30/485-3389)

Elérhetőségeink: www.kurtszo.hu;
e-mail: kurtszo@kurtszo.hu. További számok igényelhetők az alábbi telefonszámon: 06-30/619-5901; illetve elektronikusan, a fenti e-mail címen. A kurtszo@kurtszo.hu címen várjuk a kérdéseket és a *Tapasztalatok* rovatba szánt leveleket is.

KÜRTSZÓ
Az újság olvasható az interneten is:
<http://kurtszo.blogspot.hu>

2017-ES NYÁRI TÁBORAINK

BIBLIA-ISMERETI TÁBOR 2017. június 25. – július 2.

Eleki Életmódközpont, Elek
(Békés megye, Kossuth u. 54.)

- Táborvezető: *Somogyi Lehel*
- Táborozási díj: felnőtteknek – 6 000 Ft/fő/éj; gyermekeknek (7 év alatt) – 3 000 Ft/fő/éj

TOLERANCIATÁBOR 2017. június 25. – július 2.

Seregélyes-Elzamajor, Pelikán-ház Erdei Iskola
→ Táborvezető: *Aradiné Kadlicskó Edina*
→ Táborozási díj: 30 000 Ft/hét; a segítőknek 50% kedvezményt tudunk adni

REHABILITÁCIÓS TÁBOR Időpont: 2017. július 2–9.

Sima (a Zemplén-hegység déli része)
→ Táborvezető: *Vankó Zsuzsa, Nagy Sándor*
→ Táborozási díj: 4 800 Ft/fő/nap

FŐISKOLAI TÁBOR 2017. július 16–23.

Sima (a Zemplén-hegység déli része)
→ Táborvezető: *Nagy Sándor, Holló Péter*
→ Táborozási díj: 4 800 Ft/fő/nap

IFJÚSÁGI TÁBOR 2017. július 23–30.

Sima (a Zemplén-hegység déli része)
→ Táborvezető: *Fekete Dávid, Nagy Sándor*
→ Táborozási díj: 4 800 Ft/fő/nap

TOLERANCIATÁBOR 2017. július 30 – augusztus 6.

Seregélyes, Elzamajor; Pelikán-ház Erdei Iskola
→ Táborvezető: *Aradiné Kadlicskó Edina*
→ Táborozási díj: 30 000 Ft/hét; a segítőknek 50% kedvezményt tudunk adni

„ÚJ KEZDET” ÉLETMÓDTÁBOR 2017. július 30. – augusztus 6.

Fortuna Hotel, Zalakaros
(Zala megye, Gyógyfürdő tér 6.)
→ Táborvezető: *Somogyi Lehel, Tóth Gábor*
→ Táborozási díj: felnőtt – 5 800 Ft/fő/éj; 4–18 év között – 5 300 Ft/fő/éj; 4 év alatt – 4 800 Ft/fő/éj

CSALÁDOS TÁBOR Lásd a 27. oldalon!

ZENEI ÉS BIBLIA-ISMERETI TÁBOR 2017. augusztus 11–20.

Orfű
→ Táborvezető: *Vígh Ágnes, Holló Péter, Reisinger János*
→ Táborozási díj: a zenei tábor résztvevőinek – 3 900 Ft/fő/nap; a Biblia-ismereti tábor résztvevőinek – 4 900 Ft/fő/nap

AZ OLTALOM ALAPÍTVÁNY, REISINGER JÁNOS 2017-ES TÁBORAI

Három erdélyi tábort és egy Baranya megyei, nagynyárádi tábort szervezünk az idei évben. Az utóbbi különlegessége, hogy szeretnénk az iszlámmal kapcsolatos elvi és történelmi ismereteket korrekt módon a résztvevők tudomására hozni. Ezért volt nagykövetet, egyetemi oktatókat is meghívunk előadóként.

HÁRMASPATAKI ÉPÍTŐ- ÉS BIBLIA-TÁBOR 2017. június 25. – július 2.

Az Élesd és Zilah közötti erdélyi Rézhegység egyik kivételesen szép helyén, a 700 méter magasságban fekvő Hármaspatakon rendezzük ezt a tábort. Elszállásolás kőházban és faházakban. 40–50 táborozóra számítunk. A részletes programot a jelentkezések beérkezése után a táborozóknak kipostázzuk.
→ Napi teljes költség szállással, háromszori étkezéssel: 3 000 Ft/fő. Jelentkezni *Szongoth József* zilahi szervezőnként lehet: keramstil@gmail.com. A jelentkezés határideje: 2017. május 31.

HÁRMASPATAKI LUTHER-TÁBOR A REFORMÁCIÓ 500. ÉVFORDULÓJÁRA 2017. július 16–23.

Végigkövetjük Luther életútját, előzetes olvasmányként szöveggyűjteményt küldünk ki a táborra jelentkezőknek. Különböző előadások hangzanak el a 95 tételről, a keresztény ember szabadságáról, az *Ágostai hitvallásról*, a *Schmalkaldeni cikkekről*. Itt is 40–50 résztvevőre számítunk.
→ A jelentkezési feltételek azonosak a fentiekkel

NAGYNYÁRÁDI „A BIBLIA ÉS A KORÁN” TÁBOR AZ ISZLÁM VALLÁS MEGISMERÉSÉRE 2017. július 23–30.

Az előadók között szerepel dr. Hóvári János volt jeruzsálemi és ankarai nagykövet, Fodor Pál egyetemi oktató, Reisinger János irodalomtörténész. 30–40 résztvevőre számítunk. A részvételi díj napi teljes ellátással 5 000 Ft/fő.
→ *Jelentkezés az alábbi címen: oltalomtaborok@gmail.com*

HÁRMASPATAKI LUTHER-TÁBOR 2017. augusztus 22–30.

→ Mindenben megegyezik a második hármaspataki táborral

<http://oltalomtaborok.blogspot.com>

Weöres Sándor: Az elsüllyedt jelek

A szél eltörli lépteim nyomát.
A sár eltörli lépteim nyomát.
Itt csata volt
és minden fuldokolt
más nyom eltörli lépteim nyomát.

Te isten-arc,
kell-e mégtöbb kudarc,
a lehetetlen táján mit akarsz?
Őrizni lépteim nyomát.